

BINBIR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 183 - 25 Kuruş

14 - Kasım - Çarşamba - 1951

HOGGANIN
KAT'İ MÜ-
KÜMLERİ
MERVELİN
ZİHNİNİ
ALTÜST
ETMİŞTİ..
BİR DOKTOR
HEM DE BİR
ARKADAŞI
CÜZZAM
TEŞHİSİ KOY-
MUŞ, HOG-
GAN BUNU
KAT'İ OLA-
RAK REDDET-
MİŞTİ. HAN-
GİSİNE İNAN-
MALIYDI.

14/2

İKİ HAFTA SONRA JAK PARİSTE
CÜZZAM HASTALIKLARI MÜTEHASSİSİNA
GİTTİ.

BU CÜZZAM FIKRİNİ, SENİN AKLINA
HANGİ ZİPİR SOKTU. BU YARANIN
HİÇBİR ŞEKİLDE CÜZZAMLA ALAKASI
YOK. KANINDA BİR TEK HANSEN
MİKROBU BİLE YOK..

MARK BU KADAR
YANLIŞ TEŞHİS
KOYACAK DOKTOR
DEĞİLDİR. BU CÜZ-
ZAM HİKAYESİNİ
NEYE UYDURDU
ÖĞRENME LİYİM.

YENİDEN ALINACAK
İLÂÇLARIN LİSTESİ
EFENDİM..

PEKİ BİRİNİ GÖN-
DER ALSIN..

NE VAR YİNEZ?

ADINI SÖYLE-
MEK İSTEMİYEN BİRİ
MUHAKKAK SİZİ
GÖRMEK İSTİYOR

JAK.. BEN SENİ ŞEYDE...

TAHTALIKÖYDE ZANNEDİ
YORDUN DEĞİL Mİ?

183/2

ARKASI VAR

ONESİME'İN ŞANSI

Yazan: Yves Dermeze

Çeviren: S. Bilbaşar

Onesime Plumichet fötr şapkasını başına geçirdikten sonra alışkanlıkla sol omuzdan, hiçbir zaman orada mevcut olmamış olan tozları silkti. Son derece bozuk olan mâli vaziyetinden sabahleyin kendisine bahsetmiş olduğu arkadaşı ona:

— Eğer bir malı almağa yarı yarıya niyet etmiş bir müşteriyi onu almağa ikna edebilmek kabiliyetine sahipsen Alanoix müessesesine seyyar satıcı olarak kabul edilmemen için hiçbir sebep yoktur, demişti. Ancak daha evvel, patronun odasına girdiğin zaman yine pırsıklık etmemen lâzım.

Evet, patronun odasında pırsıklık etmemesi şarttı. Ama bunu sadece söylemek kolaydı. Sokakta hiç tanımadığı insanlarla konuşurken hiç güçlük çekmiyen Onesime bir müessese sahibinin pırsıl pırsıl, parke döşeli odasından içeri adımını attı mı dünyanın en çekingen insanı haline geliveriyordu. Bütün bunları çok iyi bilmesine rağmen yine de M. Alanoix'e bir defa gidip şansını denemesi lâzımdı.

Odanın içeri girdiği zaman adını bilmediği sebepsiz bir heyecan içini kaplayıverdi. M. Alanoix ona sual soran gözlerle bakmaktaydı. Güçlkle:

— Be... Be... Ben iş için ge... geldim, diyebildi.

Patron bir an önüne baktıktan sonra:

— Vallahi oğlum, diye mukabele etti, biliyorsun ki elimizdeki iş seyyar satıcılıktır. Böyle bir mesleğe girebilmezden önce epey staj yapmanız, kendi kendinize konuşma talim etmeniz lâzım. Ve...

Bu son iki harflik kelimeyi uzun bir sükût takip etti. Bu sükût neler ifade etmiyordu ki. Onesime artık orada kalmanın lüzumsuz olduğu kanaatine vardı ve müsaade isteyerek ayrıldı.

Dışarı çıktığı zaman hafif bir yağmur çiselemeğe başlamış bulunuyordu. Onesime personelden boşalacak bir yer için adam aramala-

rının ihtimal dahilinde olduğunu bildiği için Fauxel müessesesine de bir uğramağa karar verdi. Ama önce evine giderek şemsiyesini aldı.

Fauxel'deki yer hâlâ boşalmamıştı. Yahut da kendisini atlatmak için böyle söylüyorlardı. Her neyse, Onesime şefin odasından çıktı ve müesseseden ayrılmak üzere, içeri girerken kapı önünde bırakmış olduğu şemsiyesini eline aldı.

Tam bu sırada kapıcı müdahale etti:

— Bayım o şemsiye sizin değil, biraz evvel yandaki odaya giden beyin.

Onesime önce elindeki şemsiyeye, sonra da hayretle adamın yüzüne baktı.

— Şemsiye benimdir, dedi. Senin yanlışın var. Bunu geçen sene almıştım... Fevkalâde dayanıklı bir maldır. "Yağmur" satış evinden on iki liraya satın almıştım. Son derece memnun kaldım... Bu elimde gördüğün, şemsiyecilik sanayiinin bir harikasıdır. Şu tellerine bak. Umumiyetle şemsiyelerin telleri V şeklinde olduğu halde bununkiler, daha sağlam olsun diye W şeklinde yapılmış. Hele sapı, sağlamlıkla zerafetin bu derece maharetle meczedileceğini şimdiye kadar hiç görmüş müydün? Bu şık şemsiyeyi bir ekmek parasına mukabil satın alabilirsin. İstersen sana kartımı vereyim, dediğim mağazaya git. Yüzde yirmi iskonto da yaparlar.

Onesime bir elin omuzuna değmesi üzerine geri döndü. M. Alanoix karşısında duruyordu. Buraya bir iş için gelmiş ve onun şemsiye hakkında yaptığı methiyeyi başından sonuna kadar dinlemişti.

— Beraber çıkalım mı, dedi, yanımda şemsiye yok.

Kapıcı yanlışlık yapmış olduğunu anladığı için beraberce dışarı çıkmalarına mâni olmağa kalkışmadı. Dışarıda, şemsiyenin altında henüz birkaç adım atmamışlardı ki Onesime:

— Personeliniz arasına seyyar satıcı olarak dahil olmayı çok arzu

etmiştim, dedi. Fakat bunu kabul etmediniz. Onun için sizinle daha fazla yürüyemem.

Ve şemsiyesini kapattığı gibi M. Alanoix'in yanından uzaklaşmak istedi. Ama beriki buna müsaade etmedi.

— Biraz evvel hatâ etmiş oldu-

ğumu anladım, sizi müesseseme seyyar satıcı olarak almayı kabul ediyorum, dedi. Beni şemsiyenizin altına alın da şartları konuşalım.

Şartlar, Onesime'nin fevkalâde lehinde olarak kararlaştırıldı. Çünkü taksi durağı Fauxel'lerin mağazasına epey uzak ve yağmur da epey şiddetliydi.

Eski eldivenler

Yazan: Filodore

Çeviren: Vahit Orgun

Saat altıda yazıhanemin çekmecelerini kilitleyerek çıkmak için giyinmeğe başladım. Acele ediyordum. Evet acele ediyordum çünkü Belinda ile kavga etmeğe gidecektim. Hem bu seferki iki üç günde dört beş göz yaşı ve ufak bir hediye ile bitecek bir kavga olmayacaktı. Bu fırtınalı, nişanlılık devresi çok uzun sürmüştü...

İşte nihayet on sekiz aylık bir devreden sonra hürriyetime kavuşuyordum. Nihayet...

Şu şekilde bir mektup yazmak is-

temiştim:

"Belinda, aramızda artık hiçbir şey kalmamıştır; her şey bitmiştir..."

Fakat mektubu yırttım. Bu formül, size olduğu gibi bana da basit ve klâsik görünmüştü.

O da kalkıp mektuba cevap verecek; nişan müddeti kadar uzun süren bir kavga başlayacaktı. En iyisi kendisine şifahen izahat vermektir.

Bulvarda yürürken, yüzümden, çektiğim sıkıntı ve üzüntü çizgileri belirsiz diye kendimi bir hayli yor-

dum.

Evlenme, pantolon giymeğe benzer. Pantolon giymek nasıl erkek işi ise evlenmek hakkında da hüküm vermek erkeğin hakkıdır.

Ben, kadın fikri ile hareket eden erkeklerden olmadığım için, bana hiçbir kadın parmağın bile oynattıramaz... Haddi varsa tecrübe et-sin... Belinda istediği kılıbık herifi seçsin; tecrübesini onun üzerinde dene-sin...

Hiddetlenmişim. Uzun ve seri adımlarla yürüyordum. Kaldırımda yürüyenleri, çarpmağa dikkat ederek geçiyordum.

Beni gören talime çıkmış bir asker zannedirdi.

Bir tepeyi zaptetmek ister gibi Belinda'nın katına çıkan merdivenlere atıldım.

Zili uzun uzun çaldım. Açan olmayınca, cebimden ikinci anahtarını çıkarıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

Pardesümü çıkardım. Eldivenlerimi portmantonun taburesinin üstüne bıraktım.

Karşımda asılı duran takvime baktım. Ayın on üçü idi. Bu esnada eldivenlerimin bulunduğu yerde Belinda'nın eldivenlerinin de durduğunu gördüm. Bir teki bana doğru çevrilmişti... Hâlâ üzerinde, Domodossolo'da kayakla kayarken elinde tuttuğu değneğin izi vardı.

Domodossola, en güzel hatıralarımızdan birini teşkil ediyordu.

Ben çok tehlikeli yerlerde kaymağa başladığım zaman o korkuyordu; benimle beraber gelmeğe tereddüt ediyordu. Sonra bir de bana:

"Size itimadım var" der...

Belinda'nın eldivenleri eskimişti. Onları, çıkarırken uçlarından - ça-

buk çıksın diye - çekerti. Çok sabırsız bir kızdır doğrusu...

Bir kere ayağım burkulmuştu... Yardıma koşmak için eldivenlerini dişlerle çekip çıkarmıştı. Güzel ellerle pansuman yaparken, ıstırabım hafifler gibi olmuştu.

Bir gün, dağlara tırmanırken bir çukura düşmüştü. Onu oradan çıkardığım zaman, beni, teşekkür makamında uzun uzun öpmüş ve demişti ki:

"Kabahatli olduğum halde beni azarlamıyorsunuz. Çok iyi bir insansınız."

Gözlerim yaşardı. Silkinerek kendime geldim. Maziye hatırlamak mı? Ne münasebet!.. Eski eldivenler bana daha neler hatırlatacaktı?

Eldivenleri hemen çekmecenin içine atacaktım. Ben, buraya Belinda'dan kat'i surette ayrılmak maksadile gelmişim. Karakterizlik edecek değildim.

Tam bu esnada, kapı açıldı, Belinda içeri girdi ve hemen beni kucaklayarak:

— "Peppino'cuğum! bu ne güzel sürpriz böyle..." dedi.

Buraya niçin gelmişim?.. Ne yapacaktım?... Hepsini unuttum. Belinda'yı göğsümden sıkarken:

— "Bir yere gidip yemek yiyelim mi?" dedim. "Hem sana yarın bir de eldiven almak isterdim."

— "Olur ama? Bana eldiven almak fikri de şimdi sana nereden geldi?..."

— "Spor eldivenin eskimiş. Bunları bana ver. Fazla sual sorma, bu, bana ait bir sırdır. Hem alacağım eldivenler biraz daha büyük olacak."

— "Neden?"

— "Parmagına alyans taktıktan sonra bunlar sana dar gelir de ondan..."

ATES SİPAHİ

Yazan: *Rebia Sakir*

Tarihî Roman: 7

Sen paşa babanın ihtirası, hod-gâmlığı, ve cahil kurumile dünyaya gelen bir yaban otusun... Seni ben nadide bir çiçek zannederim... Fakat sen insanın gözünde eskidikçe çirkinleşiyorsun, kabalaşıyorsun, silikleşiyorsun ne tuhaf, nasıl söylüyor, ne kadar beklenmeyecek şeyler söylüyordu.

Bu sözleri söyleyen bu dağlar delisi Süleyman mıydı? Bunlar, terbiye görmüş, okumuş bir insanın bile kolayca söyleyebileceği şeyler değildi? Bunu değme İstanbul münevverleri bile söyleyemezlerdi? Şaşıyor kulaklarına bir türlü inanmıyordu... Nasıl insanın ki, senelerden beri Anadolu'yu haraca kestiğini, kasıp kavurduğunu, ezip çiğnediğini duyduğu dağlar delisi Süleyman kaba, hayvan tabiatlı bir sipahi zorbasından başka bir şey olamazdı... O insan öldürmek, ocaklar söndürmek ve soyamak için yaratılmış bir mahlûktu. Nasıl oluyor da dağlar delisi bu kadar zeki, bu kadar bilgil, bu kadar kafalı bir insan olurdu...

Genç Süleyman, kadının büyük hayretine karşı hafifçe gülerek alay etmişti:

— Neden şaşıyorsun? Beni beğenmiyorsun, malûm... Fakat benim bir hayvan olduğumu ne zamandan beri içinde besliyorsun?... Ne zamandan beri beni bir çapulcu dağ adamı biliyorsun?

Genç kadın hafif ve şaşkın sesiyle gayri ihtiyari kekeleyordu:

— Fakat sen kimsin? Sen nereden geldin? Aslın ne senin?...

Genç Süleyman elini uzatarak, tahta çubuğa bağlı ve yanı sıra hafif hafif koşan atının dizginlerini aldı.

— Beni mi soruyorsun? Bilme... Yahut beni niçin soruyorsun? Ben dağ yollarında adam soyan, insan kanından kendime maya yapan bir çapulcu değil miyim? Ha, söyle, ben bir dağ uğrusu değil miyim?...

Dağlar delisi, daha söyleyecekti... Fakat birdenbire dışarıda keskin ve kuru bir gürültü koptu, tiz bir erkek sesi, gürliyerek bağırdı:

Deli Süleyman birden bire arabanın penceresinden fırlayarak atına atladı ve etrafına bakındı.

Sağdan soldan kafileye otuza yakın atlı hücum etmişti... En önlerinde siyah sakallı, ve yuvarlak iri sarıklı korkunç bir adam vardı. Sipahiler bu âni baskından korkmuş gibiydiler... Atları bir anda çil yavrusu gibi dağılıvermişti.

Mütecevizlerin gözü arabadaydı... Öndeki sarıklı adam, kılıcını uzatarak genç Süleymana doğru haykırdı:

— Bre kanek yüzü toy!... Çekil önümden! Canına kılıç sallayım!...

Dağlar delisi, sesinin bütün kuvvetiyle, gök gürültüsünü andıran bir dehşetle bağırdı:

— Hey, davran!.. Hayatını yerinde komam!...

Ve sonra, şaşkın ve perişan dağılan atlılarının arkasından tiz bir çığlık kopardı:

— Bre uyuz eşekler!... Avrat kişilerden kaçılır mı?... Çekin kılıçlarınızı... Seğirtin bre haydi!...

Dağılan atlılar bu sesle birdenbire cesaretlenmişler geri geri dö-

nerek mütecavizlere hücumla başlamışlardı. Dağlar delisi, kılıcını sallayarak atını süren siyah sakallı ile bir anda çarpışmıştı... Ufak bir hareket oldu... Bir kılıç geniş bir daire çizdikten sonra keskin bir feryat koptu: Siyah sakallı atlı: «Hayyyy» diye atının üstünden döndü ve yere yuvarlandı...

Araba birden bire durmuştu... Genç kadın perdeyi aralayarak bu korkunç boğuşma ve çarpışma hareketlerini korku ile seyrediyor, gözlerini dağlar delisinden bir türlü ayıramıyordu...

Koca tozlu yolda tiz homurtular ve ince kılıç şakırtıları başlamıştı.

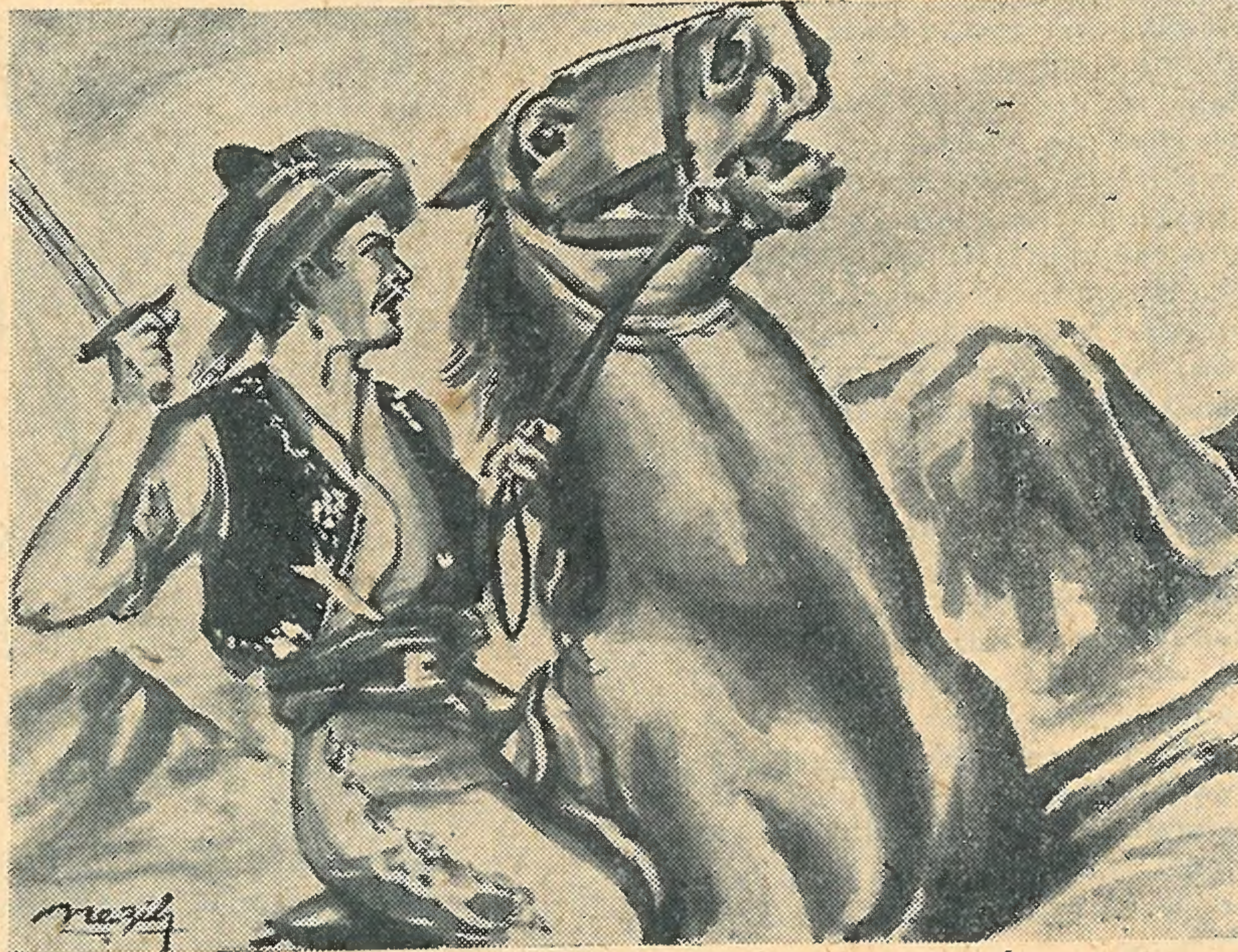
Dağlar delisi, önüne biriken beş altı atlı ile, durmadan ve kor-

Dağlar delisi, önünde at oynatan yeniçerilerden birine daha uzanarak bağırdı:

— Al, sen de bunu bekliyordun ha!...

Yeniçeri korkunç, tüyler ürpertici bir sesle kıvrıldı, göğsüne girip çıkan kılıç yarasını iki elile bastırarak dondu, atından aşağı yuvarlandı... Diğer atlılar hep birer kişi olarak kavga ediyorlardı. Dağlar delisinin üzerine hücum edenler on beşi geçmişti. Yere serilenler on kişi vardı. Dağlar delisi atını şahlandırmakla mükemmel bir manevra yaptı ve bir kılıç darbesiyle iki süvarinin kellesini uçurmuştu...

Kalabalık arasından çatlak bir ses haykırdı:

Deli Süleyman pencereden fırlayarak atına atladı ve etrafına bakındı.

kunç bir hızla çarpıştıyordu... Bir eli atının dizgininden uzanıp kılıcını, gerilip yayılıyordu... Sağ eliyle de kılıcını müthiş bir süratle oynatıyor, çeviriyor, kaldırıp hızla indiriyor, sağa sola sallıyordu...

İlk hücumda iri kavuklu bir yeniçeri korkunç bir çığlık koparak atından yuvarlanmıştı. Bunu bir ikinci takip etti ve sağ kolu havada uçan bir atlı yüzü koyun atı üstüne kapandı...

Artık sesler ve homurtular anlaşılmamağa başlamıştı... Dağlar delisi sanki önünde beş altı atlı yokmuş gibi zahmetsiz kılıç oynatışları yapıyor, ara sıra keskin bir haykırışma arkadaşlarını teşvik ediyordu:

— Bre vur ha... Bre koma itleri!

Araba içinde binbir heyecanla bu korkunç kavgayı seyreden genç kadının genesi açılmıyordu. Gözleri haşyetle büyümüşü... Kalbi çekilir gibi çarpıyor, vücudu kas-katı donuyordu.

Yarabbi, bu dağlar delisi ne güzel kılıç kullanıyordu. Beyaz doru atının üstünde masal kahramanları gibi yine güzeldi. İpek gömleğinin kol yenleri her kılıç sallayışında parlayarak uçuşuyor, iri ve geniş vücudu atının üstünde sağa sola gittikçe büyüyor, kıvrılıyordu, bükülüp dalgalanıyordu...

— Ne duruyorsunuz be?... Bu herifin kılıcından mı korkarsınız?... Bre davranın, haydi!... Tekrar bir hücum başlamıştı. Dağlar delisi hafifçe geriliyordu. Atını hızla üzerine süren yeniçerilerden birine, sağa doğru kayarak müthiş bir hamle yaptı ve zavallı adamın omuz başı bir kılıç darbesiyle uçurmuştu.

Homurtular korkunçlaşmıştı:

— Zorlu hınzırdır, dayanın!...

— Bre uyuz eşek!... Kılıcına Hacı Bektaş Veli mi tükürdü?... Bre yıkıl!

— Vur bre ha!... Komayın haini!...

On on iki kadar atlı dört taraftan genç Süleymanı sarmağa başlamıştı... Doru beyaz atın ağzından köpükler savruluyor parlak tüylü vücudu köpürüyordu... Dağlar delisi, artık bu hücumun ölümle neticeleneceğine kani olmuştu... O ölümden korkmazdı... Bilâkis ölümlü severdi... Fakat...

Gözü süratle arabaya gitti ve kendisine merhametle, acı ile ısıtıla bakan bir çift bal rengi gözü görür görmez, dayanamadı, atını şahlandırmakla korkunç bir nâra attı:

— Vur bre ha! Savulun!... Dağlar delisine it sürüşü kılıcını çekmişti... Bre savulun!... Bu ses hiç beklenilmeyen bir tesir yapmıştı... Atlılar birden bire durak-

layıvermişlerdi... «Dağlar delisi» onları birdenbire korkuyla titretmişti... Yerde yatan ona yakın arkadaşlarının ölümü, dağlar delisinin kılıcı ile olmuştu... Bu meşhur, öküze pala sallayan zorba başbuğ, bu dağlar korkutan, bütün ovalara, bayırlara, köylere ve kasabalara nam salan reis, her şeyi yapabiliyordu... Her şeyi bir anda talan eder, kana susamış kılıcıyla her şeyi devirebilirdi... Atlılar bu ismi işitir işitmez dizginlerini çekerek durakladılar... İçlerinden biri korkuyla mırıldandı:

— Dağlar delisine kılıç çekmek ölümdür... Bre yoldaşlar, yolu muzu şaşırdık... Dağlar delisini adamları bu halde dirler. Haydi ne durursunuz? Koşun canınızı kurtarmaya bakın!

Bu söz atlıları büsbütün sındırmıştı... Arka tarafta duranlardan birkaçı birdenbire dizgin sallarak tarlalar arasına dalmışlardı. Bu kaçış ortayı allak bullak etti... Panik birdenbire başlamıştı. Dağlar delisi bu darma dağınığı hiç beklemedi... Şaşıp kalmıştı... Bu zorba yeniçeriler neden kaçıyorlar niçin ve kimden kaçıyorlardı?...

Etrafına bakındı... Ortalıkta kimseler yoktu... Sağ kalan birkaç atlısından başka kimse görünmüyordu...

Genç Süleyman atından yere inerken kavganın yorgunluğunu vücudunda duydu. Koca tozlu yol insan leşleriyle dolmuştu... Adamlarından ancak altı kişi kalabilmişti... Bu sırada arabadan atlayan genç kadın koşarak geldi... Ellerle genç Süleymanın elinden tutarak yüzüne baktı ve tiz bir çığlık kopardı:

— Aman sen, yaralanmışsın?...

Dağlar delisi bu sesle bütün yorgunluğunun bir anda çekildiğini hissetmişti... Bu güzel, bu cazip kadının gözleri, sesi ne kadar güzeldi. Fakat gururunun taş gibi sertliği karşısında genç Süleyman da mukabele etti:

— Sana lüzumu var mı kadını!.. Ben yaralanırsam kendim için yaralanırım... Ölseydim de yine kendim için ölecektim... Belki de sen kurtulacaktın amma...

Genç kadın yumuşak, tatlı bir sesle yalvardı:

— Deme öyle, deme öyle Süleyman!.. Bak sen çarpışırken yüregim ne kadar çarptı, bak, bak...

Ve genç adamın iri, nasırlı elini tutarak gergin göğsü üstüne koydu ve melül melül yüzüne baktı.

Bak yüzünü bir kılıç sıyırmış! Duymadın mı ha, tabii o savaş cehhennem savaşı... Duyar mısın?... Fakat ne de güzel kılıç sallıyordun Süleyman?...

— Öyle mi?

— Uzat yüzünü bana... Hah, bunu yıkamak lâzım... Başını dizime koy Süleyman!.. Bakma öyle Süleyman, Allah aşkına bakma... Biliyorum bana kızgınsın... Ben de senden nefret ediyorum... Fakat yüzünü kim saracak senin?.. Ancak senin yüzünü bir kadın eli sarmalı ki, yine ince kalsın...

Dağlar delisi başını bu genç kadının elâstiki dizine koyduğu zaman, yakıcı bir ateşin beynine hücum ettiğini ve kulaklarını zonklattığını duydu...

Yüzünde yumuşak bir kanat halinde dolaşan bu parmaklıklar onu uzun nihayetsiz bir uykuya sürüklüyordu... Bu kadın kendisini bir mumya yapabilir, taş gibi dondurarak bir köşeye atabilirdi.

Genç kadın dağlar delisinin yüzündeki yarayı temizlerken sordu:

(Arkası var)

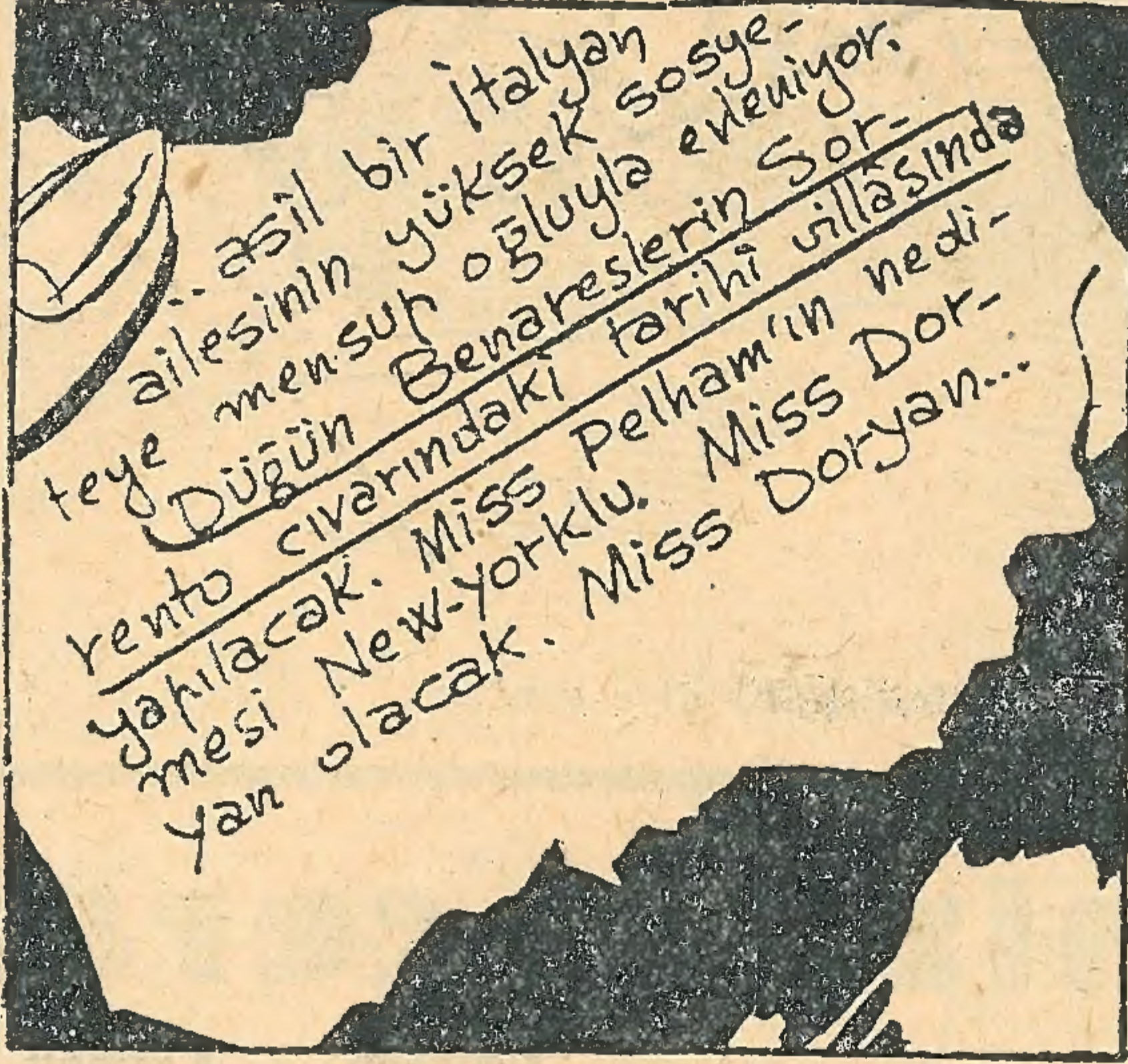

NAT PINKERTON

POLİSLER KISKAKIN
DOLABINDA ŞU SA-
ZETE PARÇASINI
BULMUŞLAR

10

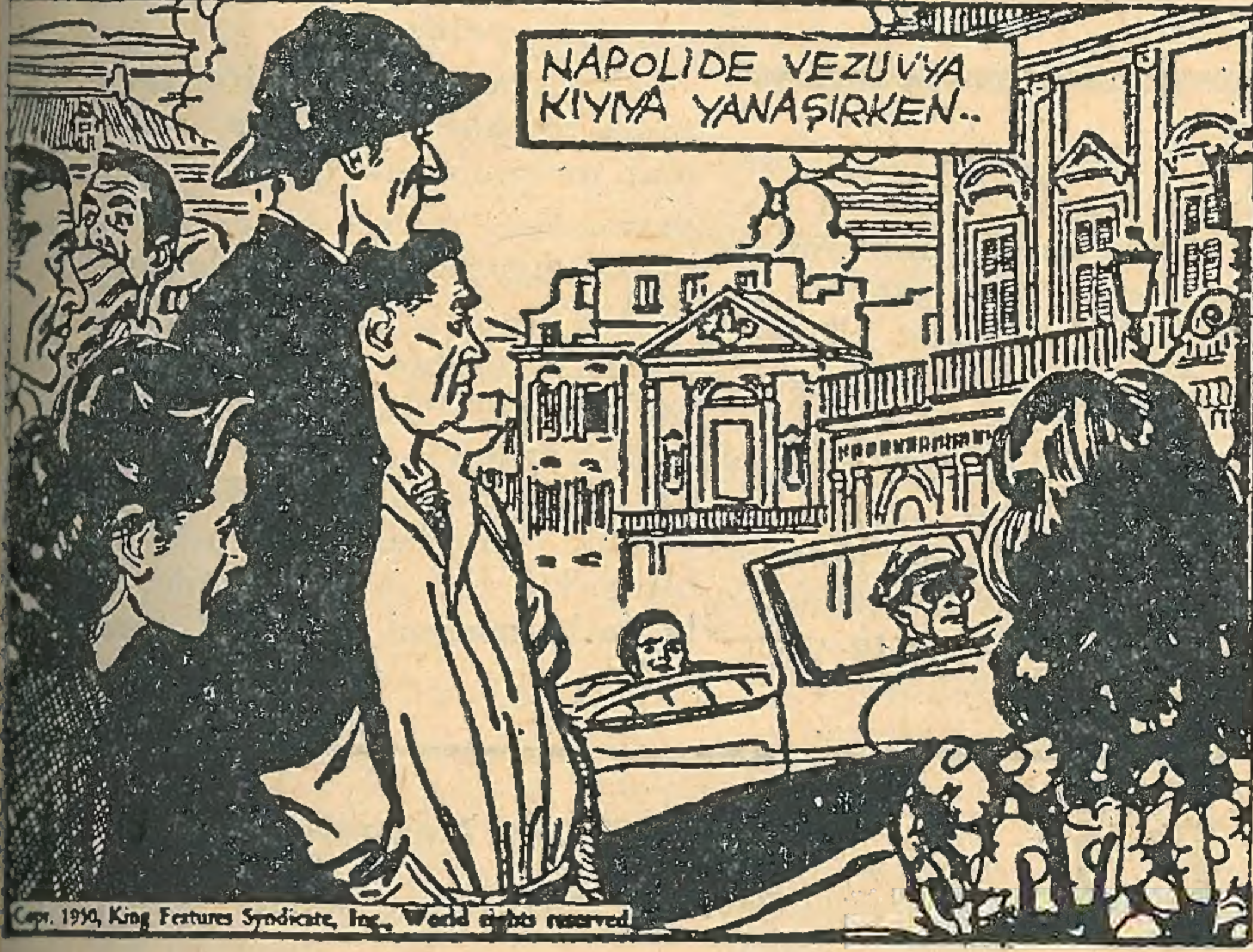
..asil bir İtalyan sosye-
ailesinin yüksek evleniyor.
teye mensup oğluya Benareslerin Sor-
Düğün Benareslerin tarihi villasında
rento civarındaki Miss Pelham'ın nedi-
yapılacak. Miss New-yorklu. Miss Dor-
mesi New-yorklu. Miss Doryan...
yan olacak. Miss Doryan...

BUNUN TUHAFLIĞI NE-
RESİNDE ? BÜTÜN VA-
DUR BU DÜĞÜN HA-
VADISIYLA MEŞ-
GUL..

AMA DÜĞÜN YERİ-
Nİ KİMSE
KESİP SAK-
LAMİYOR.

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved

NAPOLİDE VEZUVUYA
KIYMA YANAŞIRKEN..

KONT BENARES
NİŞANLISINI
KARŞILAMAYA
GELMİŞ

AH NE
CAZİP..
NE YAKI..
ŞIKLI..

GÜNAYDIN MEMUR
BEY.. ÇALGICILARLA
FİĞEKLER GEL-
MİŞ Mİ ?

Sİ Sİ
KONT..
HER ŞEY
HAZIR..

HAYDİ.. BÜTÜN
RUHUNUZLA
GALİNİZ.

GIOVANNI
GELİN HA-
NIMI YAKLA-
ŞIYOR.

CARA
MİA..

PEPİ BENİ
MESTEDİ-
YORSUN

PEPİ SANA NEDİMEM MISS
DORYANI VE AMERİKALİ BİR
ARKADAŞINI TAKDİM
EDERİM. Mİ PINKER
TONU YEMEĞE
DAVET
ET-TİM.

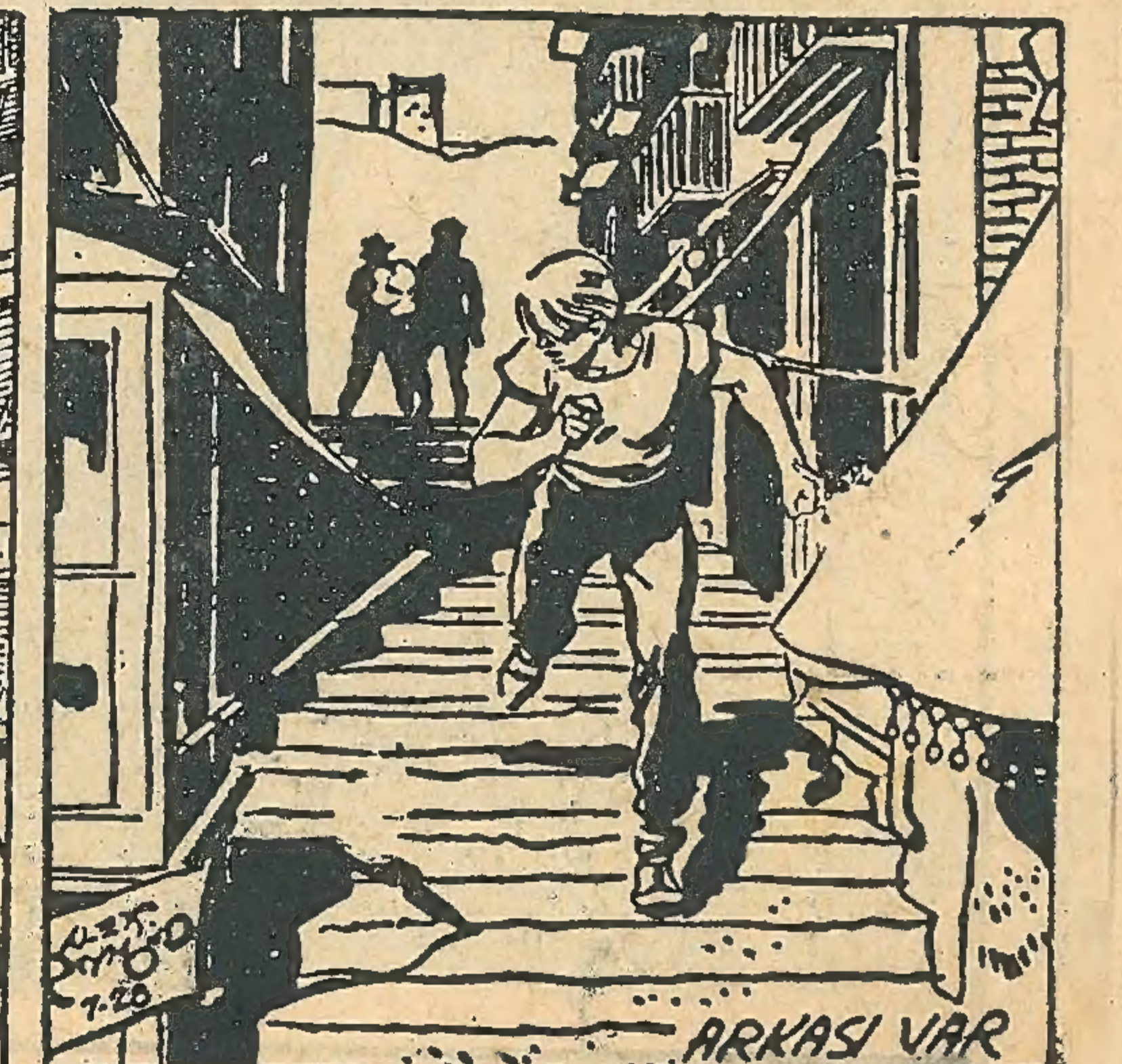
MEMNUN
OLDUM

NEDEN GECİKİ-
YORUZ.. O SİLÂH
SESLERİ NEDİR.

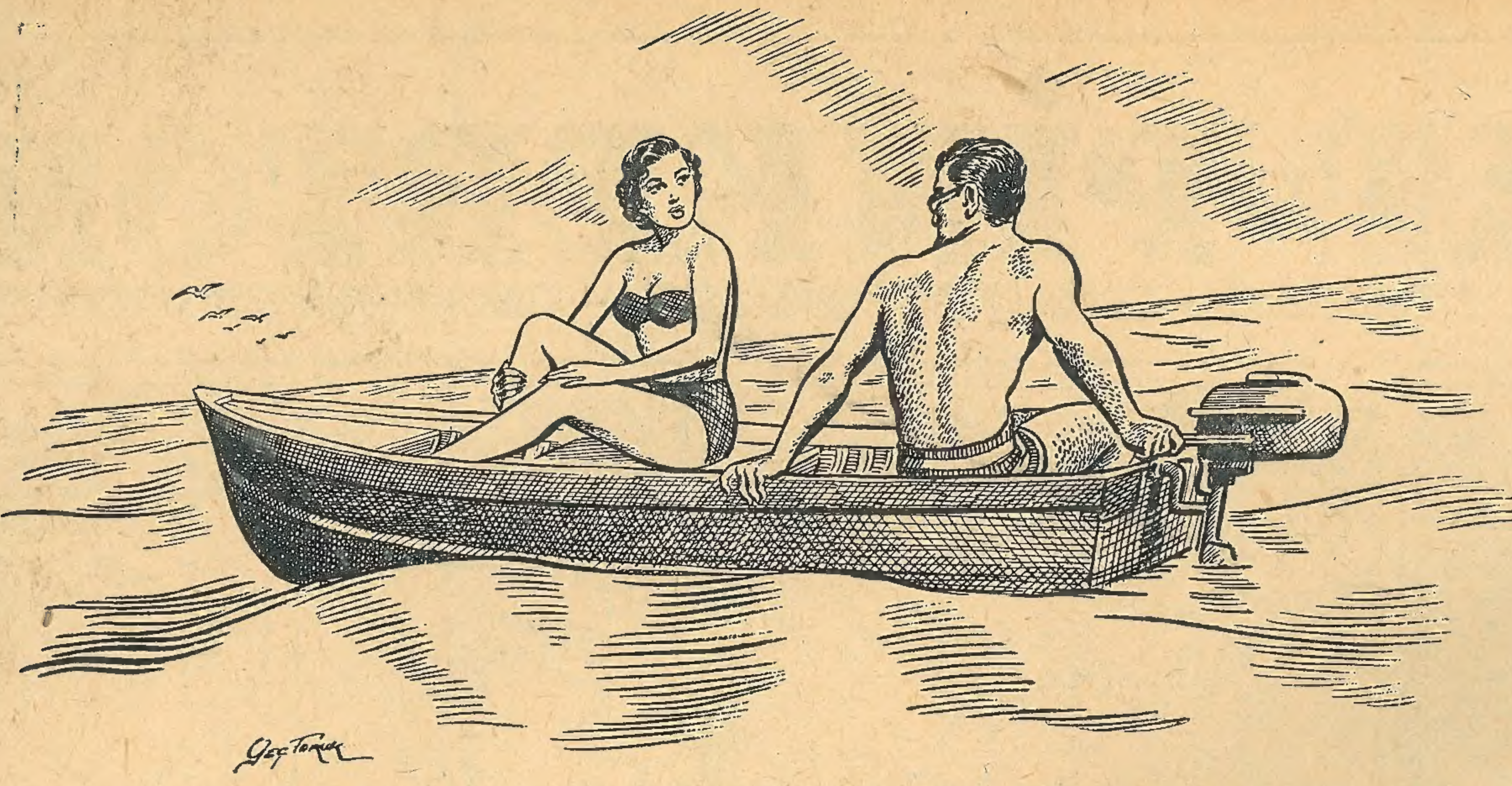
183

GEMİDE
YAKALANAN Bİ-
RİSİ POLİSLE-
RİN ELİNDEN
KAÇTI.

ARKASI VAR

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved

— «Geceyi denizde mi geçireceğiz?» diye sordum.

Bir Akdeniz Macerası

Yazan: Francis Hope

Çeviren: Y. Kaynak

Aniden, motörün çıkardığı muntazam gürültünün arkası kesildi ve dalgaların üzerinde sallanmağa başladık. Sordum:

— Emile, ne oldu?
— Ne olacak, motör bozuldu.
— Tâmir edemez misin?
— Edemem tabii; motörden anlamam ki.

Sonra, bir şeyler yapmış olmak için arka tarafa, motörün bağlı olduğu yere gitti. Beceriksiz bir adamdı ve şu anda, "Cannes'de tanı-

şılacak başka erkek kalmadı mıydı ki Emile olacak bu budala adamla ahbap oldum," diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Biraz sonra Emile yanıma geldi ve sıraya oturarak ellerini, çaresizlik ifade eden bir jestle iki yanına koydu.

— Ne yapacağız? diye sordum.
— Bilmem, dedi.
— Geceyi denizde mi geçireceğiz?
— Allah bilir.

Ayağında 1920 modeli çizgili bir mayo vardı ve çenesindeki sivri sakal, yüzüne tuhaf bir aptallık ifadesi veriyordu. Sonra ilâve etti:

— Üşümek istiyorsan elbiseni giy. Belki birazdan kurtarma gemisi geçer.

Sahilden epey açıktaki olduğumuz için kurtarma gemisine rastlama şansımız yoktu. Ama havanın kararmasına az bir vakit kalmışken, uzaktan, bize doğru gelmekte olan bir yat gördük. Emile:

— Çabuk ayağa kalk ve elini kolunu salladım, dedi. Senin gibi birisi yardım isterse cevapsız kalmaz.

Bu sırada gözleri, herkes tarafından tenasüplü olarak kabul edilen vücudundaydı. Dedikini yaptım ve on dakika müddetle, motörün burnunda elimi, kolumu salladım.

Yatın güvertesinde bizi, kendini geminin sahibi olarak tanıtan esmer ve yakışıklı bir adam karşıladı. Üzerinde beyaz ipek bir gömlek ve pantolon vardı. Mukabilinde kendimizi tanıtırken Emile pek tuhaf bir iş yaptı. Benim Kontes De Sarville, kendinin de usaklık ve şoförlüğümü eden bir kimse olduğunu söyledi. Hayret ettim ama bozuntuya vermedim. Esasen, üç gün evvel plajda tanıştığım bu adamın her hali acaipti.

Yat sahibinin adı Hans Guzman'dı, ticaretle meşguldü; ama şimdi tatil yapıyordu... Güvertede az kaldık ve aşağıya, yemek salonuna indik. Şoförümün de daima benimle yediğini söylediğim için sofraya benimkinden başka daha iki takım kondu.

Yemekten sonra güvertede vakit geçirdik; Hans Guzman benimle epey meşgul oluyordu. Yatma vakiti gelince bana kamaramı gösterdi. Pek tabii olarak kendinkinden uzak değildi... Emile gemicilerin koğuşunda yatacağı.

Yatağa girdikten biraz sonra kapıma vurulduğunu ve Hans Guzman'ın sesini duydum. Hiç cevap vermedim; gece esnasında ondan başka ziyaret de vâki olmadı.

Sabah çok erken uyandım ve hemen yataktan fırladım. Öyle ki hava henüz iyice karanlıktı. Bu sırada Emile'yi gördüm. Parmaklığa dayanmış garip bir şekilde eğleniyordu. Elindeki elektrik fenerini bir yakıp bir söndürüyordu. Onunla fazla meşgul olmadım. Sersemim

(Arkası 14. sayfada)

AÇILMIYAN KAPI

Yazan: John Maxwell

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Janet merdivenleri koşarak indi ve kapının önünde gene gazetenin ilânlar sütununa baktı. Yanına kırmızıyla işaret çekmemiş olduğu ancak 2 ilân kalmıştı. Genç kız biraz evvel "tutuldu" cevabını alarak merdiveninden inmiş olduğu pansiyonun gazetede ilânına da kırmızı bir çizgi çekti ve bundan sonraki ilânı okudu:

"Kiralık pansiyon odaları - Van Apartmanı, kat 2, Shrubbery Sokakı."

Genç kız hemen Shrubbery Sokakına giden bir otobüse atladı. Fakat acelesinden otobüsün süratini bile az buluyor ve kanat takıp uçacağı geliyordu.

Birkaç seneden beri çalışarak bin güçlkle para biriktirmiş ve nihayet senelerden beri ideali olan Vancouver üniversitesine yazılmıştı.

Fakat harp sonrasında beri Amerikan üniversitelerine müthiş bir akın olduğunu ve küçük üniversite kasabalarında kat'iyen kalacak oda bulunmadığını biliyordu. Onun için kiralık pansiyon odalarını ilân eden gazeteyi cebine koyarak, mekteplerin açılmasından bir ay evvel kasabaya koşmuştu.

Meğer herkes de onun kadar akıllıymış. Zavallı Janet, hangi ilânın adresine koşsa, "Biraz evvel tutuldu", cevabıyla karşılaşılıyordu.

Otobüsten koşarak Shrubbery sokakına saptı. Fakat Van apartmanının kapısından girmeğe bile zahmet etmedi. Zira tam o sırada kapının önünde bir araba durmuş ve içinden çıkan bir sürü genç kız

ellerindeki ilân gazetesine bakarak içeri girmişlerdi. Janet,

— «Bari vakit kaybetmeden öbür adrese gideyim!» diye düşündü ve gazeteyi gene açtı.

London Apartmanının kapısından içeri girince bir an kulak kesildi. Çok şükür, etrafta kimsecikler yoktu! Eğer kiralanan odakalmışsa Janet rakipsiz demektir. Merdivenleri koşarak çıktı. Bir kat daha, bir kat daha... Eli titriyerek zili çaldı. Kapıyı güler yüzlü bir kadın açtı Janet'i görünce hemen,

— «Yanlış geldiniz,» dedi. «Kiralık odalar aşağıki katta!»

Janet hemen aşağıya koştu ve o zaman yanlış kata çıktığı için kendi kendine küfretti. Zira aşağıki kapının önünde bir genç erkek duruyordu. Zili çalmış, kapı açılınsın diye bekliyordu. Besbelli oda peşinde bir üniversite talebesi.

Janet hiç sesini çıkarmadan onun yanına gidip durdu. Birbirlerine düşman nazarlarla baktılar. Tam bu sırada kapıyı aksi yüzlü bir kadın açtı. İki genci şöyle bir süzdü ve,

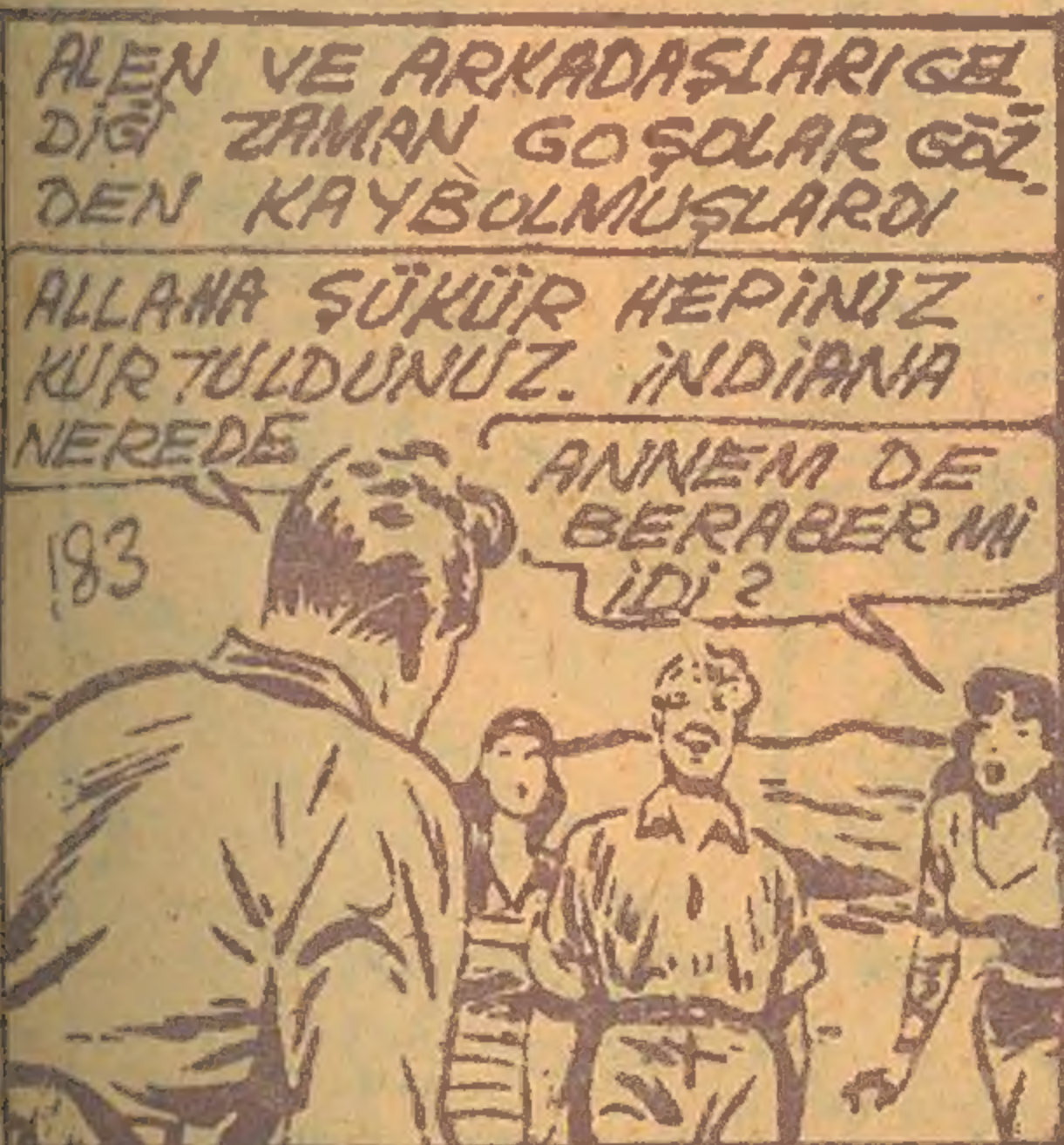
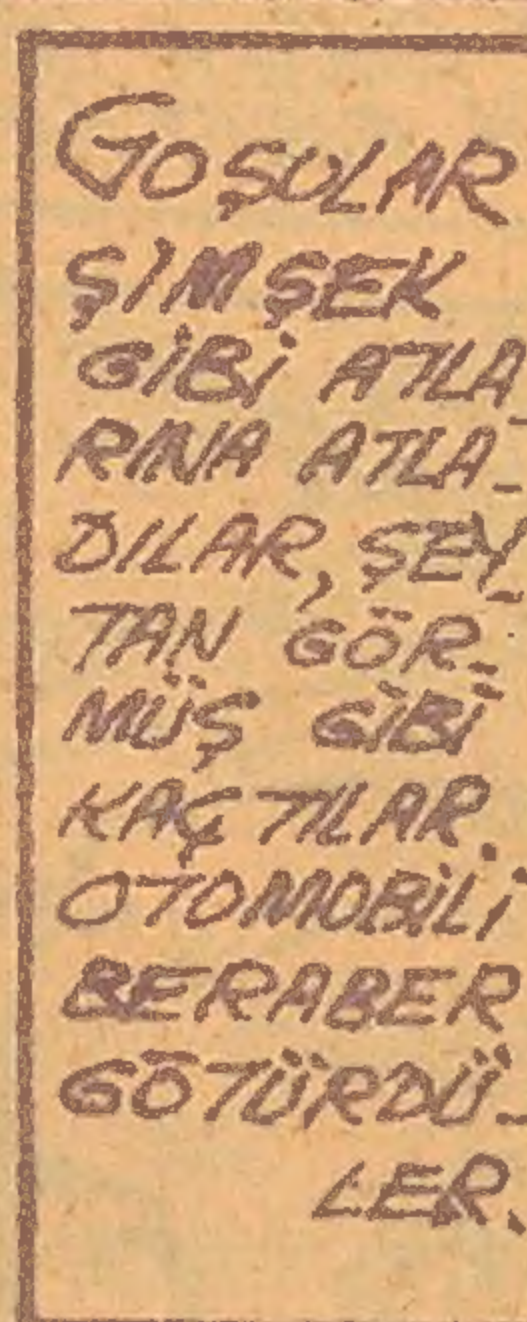
— «Evlileri kabul etmiyoruz,» diye kapıyı kapadı.

Delikanlı sırtına başlanmış Janet kıpkırmızı kesilmişti. Onun tarafa bakmıyarak zili tekrar çaldı.

Ev sahibesi kapıyı açınca Janet, «Affedersiniz,» diye söze başladı. «Biz evli değiliz ki!»

Kadın bu sefer kapıyı suratlarına çarparcasına kapadı ve ne kadar çaldılarsa da bir daha açmadı!

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

HAYALET BALINA

MANDRAKE İPNOTİZE ETTİĞİ KORSANIN KILIĞI NA GİREREK HAYALET BALINA KORSANLARININ DENİZALTISINA GİRDİ.

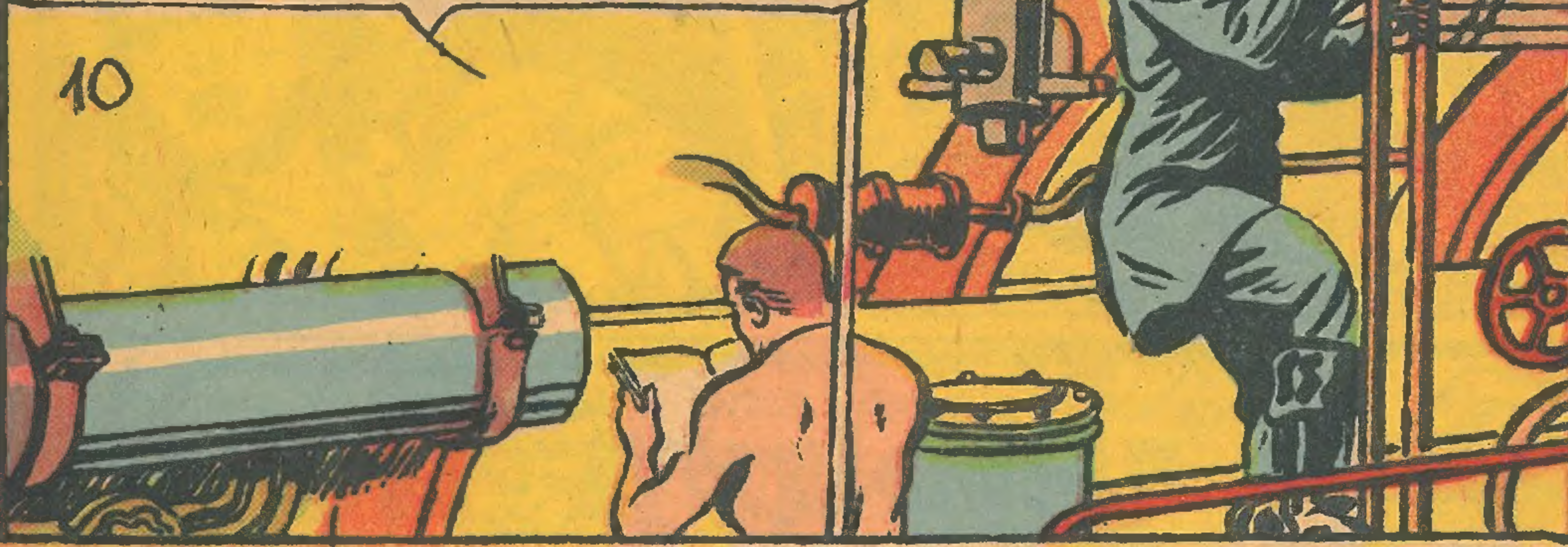
MANDRAKE KAPTANIN KAMARASINA GİRDİ.

JANS.. NİÇİN O KADAR.... HEY SEN JANS DEĞİLSİN... BU NE ?

SSSSSS!

JANS.. KAPTAN SENİ İSTİYOR. YABANCILARI TEMİZLEME İŞİNİ NİÇİN BU KADAR UZATTIĞINI ÖĞRENMEK İSTİYOR.

10

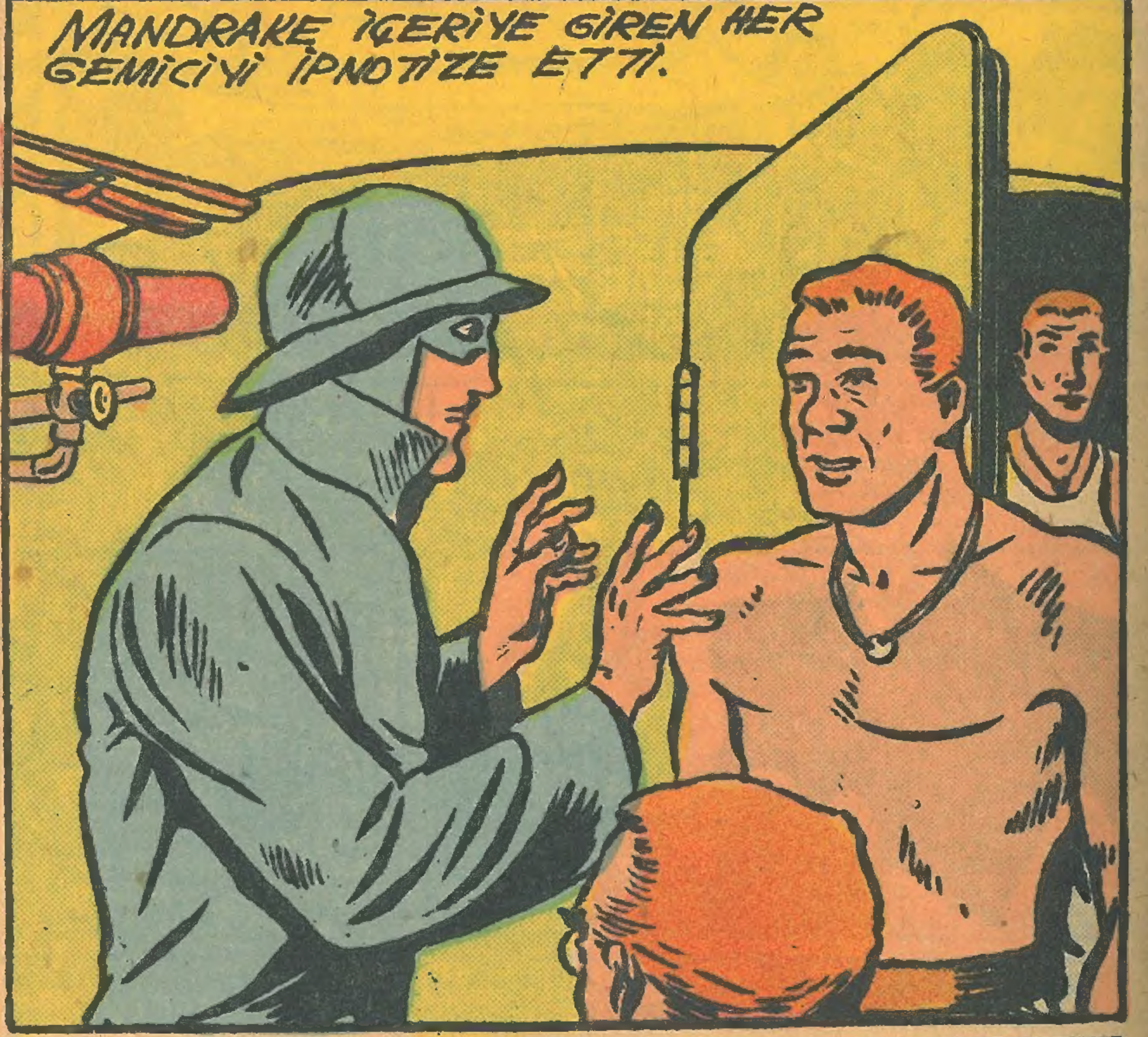
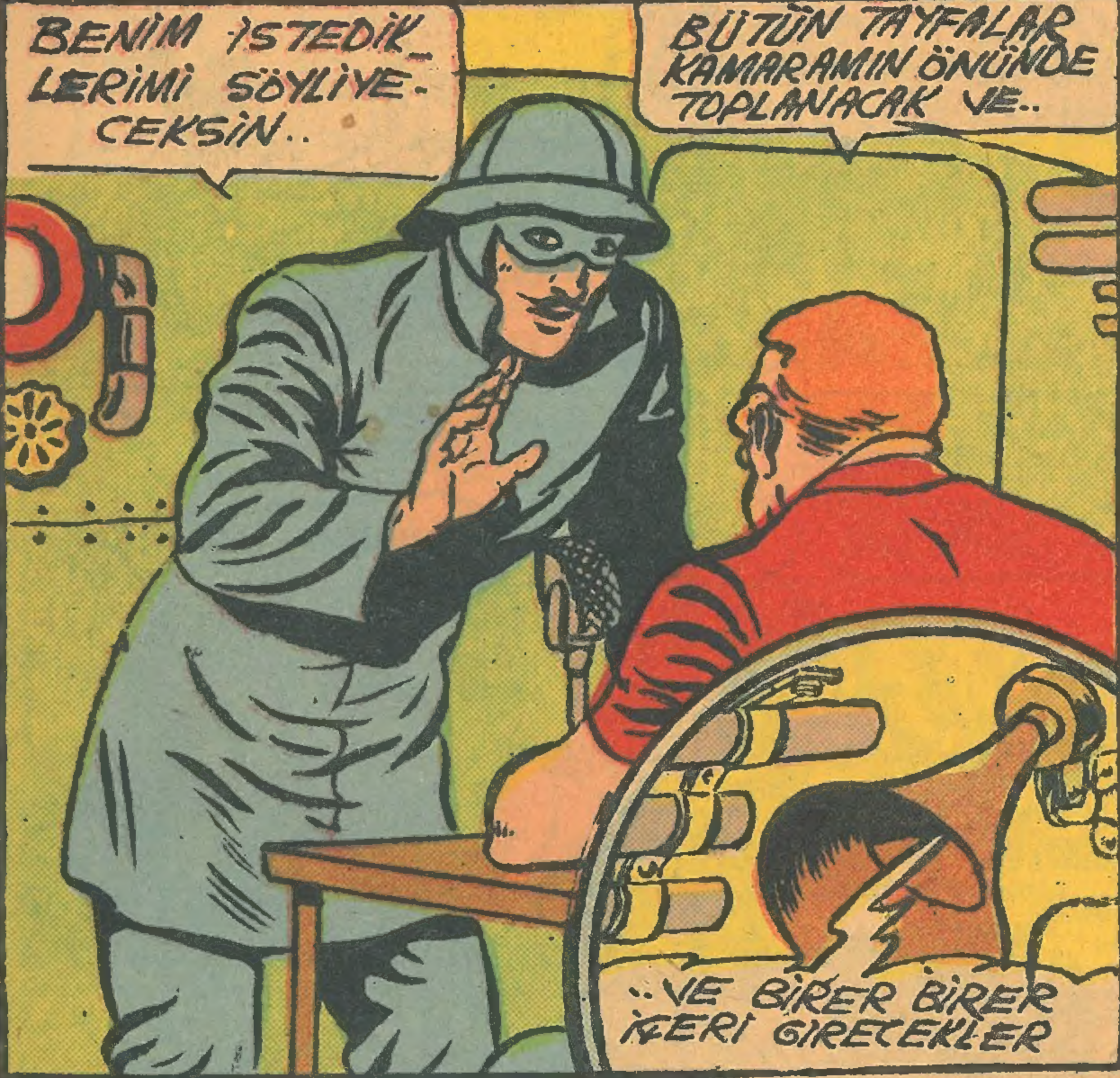

BENİM İSTEDİKLERİMİ SÖYLİYECEKSİN..

BÜTÜN TAYFALAR KAMARAMIN ÖNÜNDE TOPLANACAK VE..

..VE BİRER BİRER İÇERİ GİRECEKLER

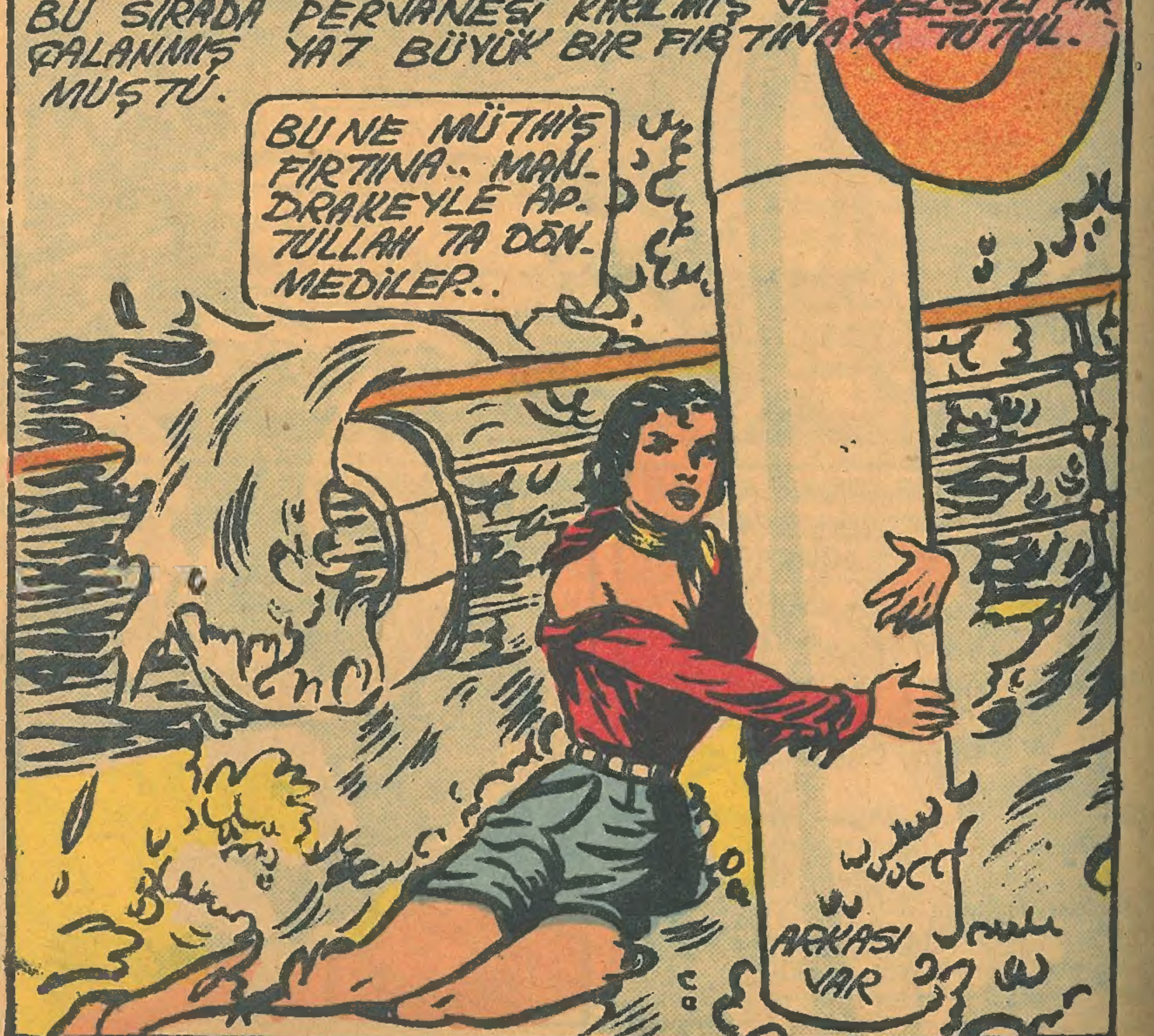
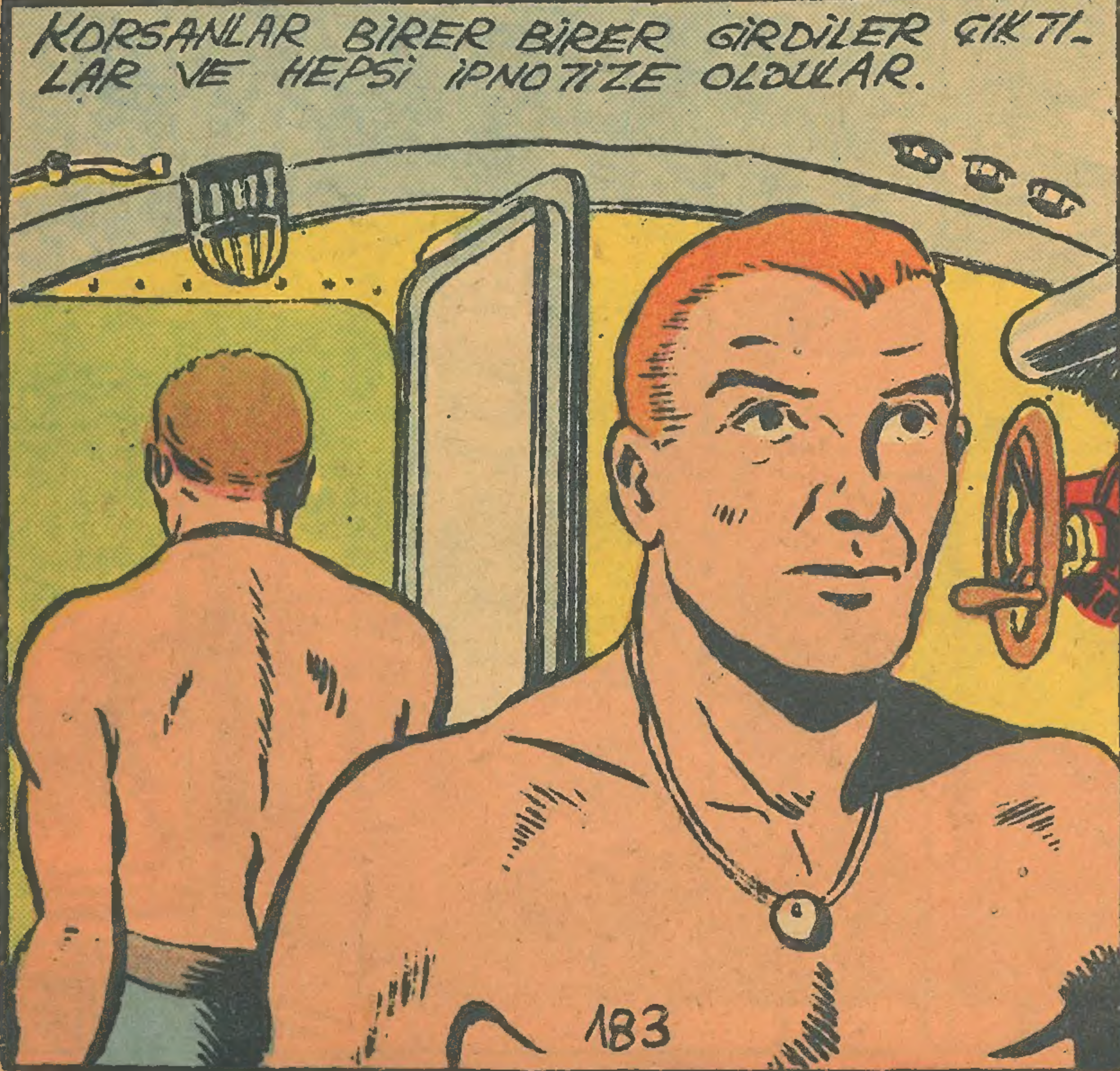
MANDRAKE İÇERİYE GİREN HER GEMİCİYİ İPNOTİZE ETTİ.

KORSANLAR BİRER BİRER GİRDİLER ÇIKTILAR VE HEPSİ İPNOTİZE OLDULAR.

BU SİRADA PERVANESİ KIRILMIŞ VE TECSİZİ PARÇALANMIŞ YAT BÜYÜK BİR FİRTINAYA TUTULMUŞTU.

BUNEN MÜTHİS FİRTINA.. MANDRAKEYLE AP. TULLAH TA DÖN. MEDİLER..

KARTALIN OĞLU

BEN HAYDUTLARI OYALARKEN
KARIM İKİ YAŞINDAKİ OĞLUMU
KAPTIĞI GİBİ SARAYDAN KAÇIRDI.

ALLAHIM.. SEN
ÇOCUĞUMU BU
CANAVARLAR-
DAN KORU..

KRALİÇA AYLDI
HİKAYESİNE DE-
JAM ETTİ..
HEYECAN
İÇİNDEYDİ..

DAĞIN TEPEŞİNE GELİNCE
BİR KARTALIN İKİ İNSANLA BO-
ĞUŞTUĞUNU GÖRDÜM. YAVRUSUNU
ÖLDÜRMÜŞLER, KARTAL DA ONLARI
ÖLDÜRMEK İÇİN SARDIRIYOR-
DU.

36/1

BOĞUŞ-
MA UZUN
SÜRDÜ.
FAKATEN
SONUNDA
KARTAL
GALİP GE-
LDİ. İKİSİNİ DE
LEĞURUMA
YUVARLADI.

KARTALIN YAVRUSU ÖLMÜŞ-
TÜ. KORKUNDAN NE YAPACA-
ĞIMI ŞAŞIRDIM. OĞLUMU
KARTALIN YUVASINA KOY-
DUM.

KARTAL YUVASI-
NIN YANINDA BİZİ
GÖRDÜ. YILDIRIM GİBİ
ÜZERİMİZE SALDIR-
DI.

DAHA BENİM
BİR HAREKET
BİLE YAPMAMA
MEYDAN BIRAK-
MADAN ÇOCUĞUMU
KAYBET-
TİM.

KARTALIN BİRAZ EVVEL ÖL-
DÜRDÜĞÜ ADAMLARIN TÜFEÇİ-
Nİ KAPTIM. GEÇ KALMIŞTİM.
KARTAL OĞLUMU KAÇIRMIŞTI.

KRALİÇANIN ANLATTIKLARI ELMASIN BAŞINDAN
GEÇENLERİ AYDINLATIYORDU.
ARADAN SENELER GEÇMİŞTİ. BİRÇOCUĞUMU BİL-
DİĞİNİZ HADİSELERDEN SONRA ADAR YİNE
BOĞUŞMAKTA YDI.

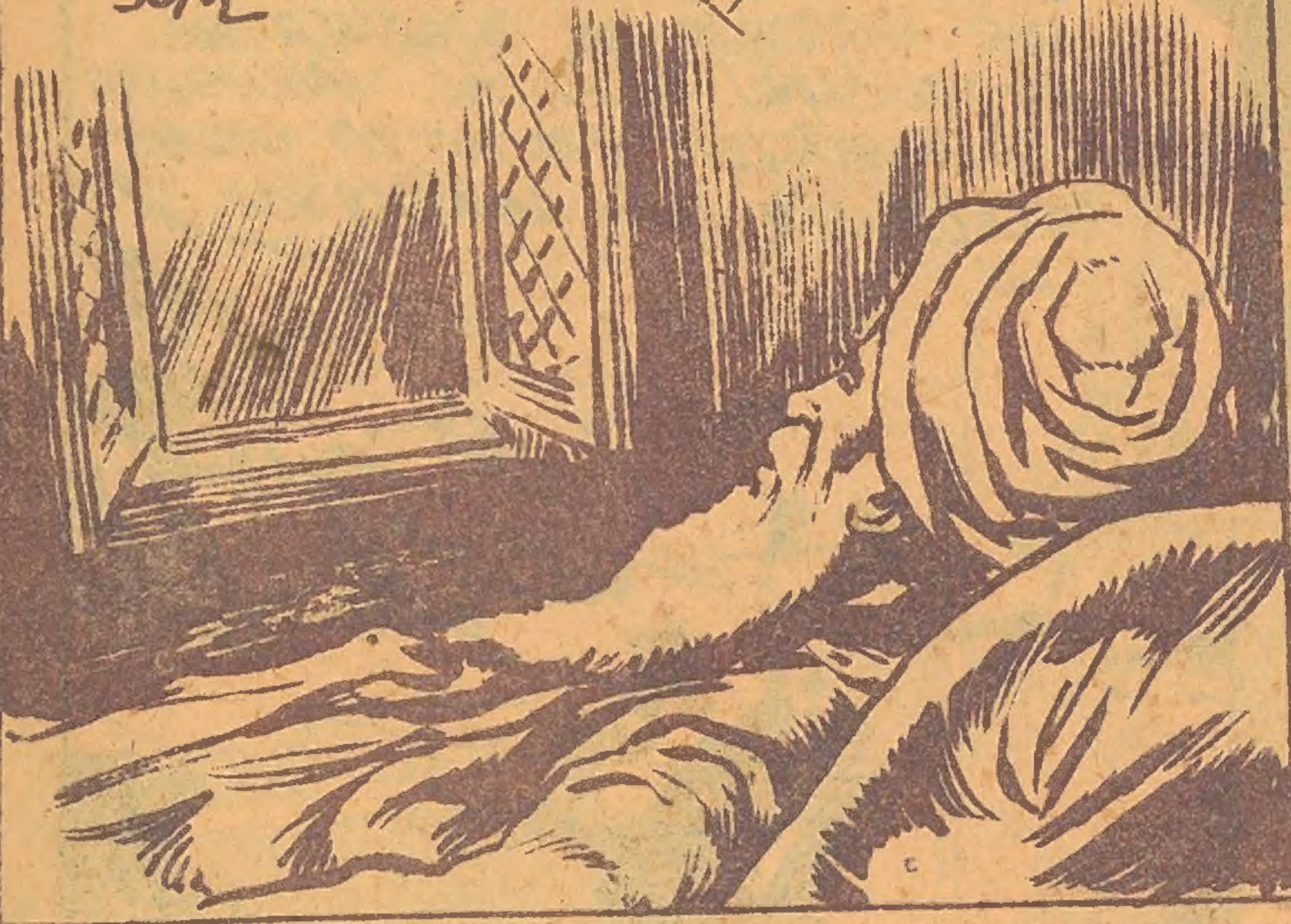
FAKAT BU SEFER ALDIĞI YARA ÖLDÜRÜCÜ
İDİ. KARTAL OĞLUNUN KOLLARI
ARASINDA CAN VERDİ.

183/1

BU SIRADA JURAS'LARIN SARAYIN-
DA İHTİYAR İNDRA CAN VERMEK
TEYDİ. BİRDEN ELMASIN SESİNİ
DUYDU.

36/2

HÜZÜNLÜ BİR SESİ VAR.
BİR KEDERİ OLMALI.

ÇOK GEÇMEDEN İÇİNDEN GELEN SESE UYAN
ELMAS İRİS İLE SARAYA GİTTİ.

RACA KRALİĞA, ALGA
KÜÇÜK YADIZ NERE.
DELER?

BÜTÜN
HİKAYE KEN-
DİSİNE AN-
LATILINCA
ELMAS AN-
NESİYLE
BABASINA
SARILDI.

AH ANNE.. AH BABA.
SAADETİM TAMAM
DEĞİL...

LEYDİ KÜRZON ANLADI. KIZININ
ELİNİ ELMASIN AVUCUNA YERLEŞ-
TİRDİ.

ŞİMDİ YİNE BİR
EKSİĞİN VAR
İNDRAYI GÖRME-
LİSİN...

ÇOK ŞÜKR
SANA KAVUŞ-
TUM.. TANRI.
DAN BAŞKA
İSTEĞİM
KALMADI

BÜYÜK BABA ARTIK
SENDEN HİÇ AYRILMI-
YACAMIM..

HAYIR YAVRUM.
KALAMYAR SATO-
SUNA YALNIZ
GİDECEKSİN.
BENİM ÜL-
KEME HÜK
MEDECEK-
SİN

BU İHTİYAR RACANIN
SON SÖZÜ OLDU.

ELMAS
KENDİSİNİ
YE TİŞTİREN
KARTAL VE
İNDRAYA
KARŞI SON
VAZİFELE-
RİNİ YAP-
TI. KÜLLE-
RİNİ DAĞDA
SAVURDU.

TANRI GÜNAH-
LARINI Zİ AF-
FETSİN...

183/2

ELMAS SARAYA DÖNDÜ. İRİSLE EVLENDİ VE

BİR GÜN KALAMYAR
ÜLKESİNE HÜK-
METMEK ÜZERE
YOLA ÇIKTI.
ONLAR ERDİ
MURADINA BİZ
ÇIKALIM KERE-
JETİNE...

BITTİ

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 33

Ve dik bir sesle:

— İmparator Konstantin Dragasin kendisine büyük bir itibar bağladığı, Prenses İren Paleologosun muhafız zabiti tayin ettiği şerefli bir askerin gördüğü bu haksız hakaretler için bizzat Şevketmeaba şikâyetle bulunacağım, dedim. Bir isim müşabiheti yüzünden Asaletli Dimetriyos beni Grandükün konağına göndermişlerdi. Tanımadığım bu nazik aileye ve gözleri iyi görmeyen muhterem bir Markiye yanıldıklarını derhal söylememek nezaketinde bulundum. Şövalye Don Karlos bu sırada gelmişlerdir.

Jan Jüstinyani haykırdı:

— Siz, Türk müsünüz?

— Evet, dedim.

— Şevketmeap bunu biliyorlar mı?

— Bizansta emirleri altında çalışan diğer Türkler gibi, benim de milliyetimi biliyorlar. Mehmet Beyin ordusunda yüzlerce Katalan, İtalyan, Cenovalı, Venedikli, Bulgar ve Sırp bulundugu gibi, İmparatorun müdafaa ordusunda da Türklerin bulunması gayet tabiidir. Muhterem Demetriyos, aynı zamanda benim Bizansın işleri için çalıştığını ve gizli tutulan yüzlerce kuval hıubatı ortaya çıkartarak felâkete uğrayan bu şehir halkına nasıl bir hizmette bulunduğunu lütfen hatırlarlar.

Sustum. Benim niyetlerimi anlamış olan Ortes meclisi hürmetle selâmladı ve Jan Jüstinyaninin işaretleri üzerine konuştu:

— Şövalye Don Karlos ismi Yusuf Beye bizzat Şevketmeap tarafından bahsedilmiş ve Yusuf Bey kendilerine olan hizmetleriyle Şevketmeabın büyük teveccüh ve sevgilerine mazhar olmuşlardır. Yusuf Bey Şevketmeap tarafından kendisine verilmiş olan bir vesikayı hâmilidir.

Benden bu vesikayı istediler. İmparatorun altın mühriyle mühürlenmiş olan hassa zabitlerine ait vesikayı ibraz ettim.

Pek tehlikeli bir dakika geçti. Yüreğim korku ile çarpıyordu.

Bu anda arkamızdaki muhteşem kapı ardına kadar açıldı ve bir zabıt:

— Şevketmeap teşrif ediyorlar, dedi.

Yüzü yorgunluktan sararmış, pek bitkin bulunan İmparator kapıdan girdi. Günlerden beri çırpınan bu adam aç ve uykusuzdu. Ayakta duracak iktidarı yoktu. Fakat vazife onu didinmeğe mecbur ediyordu. Kendisine doğru iki adım atarak dundum. Beni derhal tanıdı. Elini omuzuma koyarak bana yaslandı ve tarihî salona kısık gözlerle dalgın dalgın baktı.

Her tarafa koşan ve artık ölüncüye kadar koşmak ve dinlenmek zorunda kalan bu adam inler gibi:

— Bir yudum su, dedi.

Koştum. Ona istediğini getirdim. Salonda Jan Jüstinyaninin yerine oturmuştu. Başları elleri arasında bulunuyordu. Bütün ileri gelenler ayakta idi. Hiçbir zabitin

geçmek salâhiyetinde olmadığı hudedu aşarak yanına kadar yürüdüm:

— İçiniz Şevketmeap, dedim.

Başını kaldırdı. Gözlerinde yaşlar vardı. Suyu hiç tereddüt etmeden yudum yudum içti ve altın kupayı bana iade etti:

— İren nasıl?

— Sıhhattedir Şevketmeap.

— Haydi git konağa.

Kendisini hürmetle selâmladım. Döndüm. Arkamdan seslendi:

— Yusuf Bey...

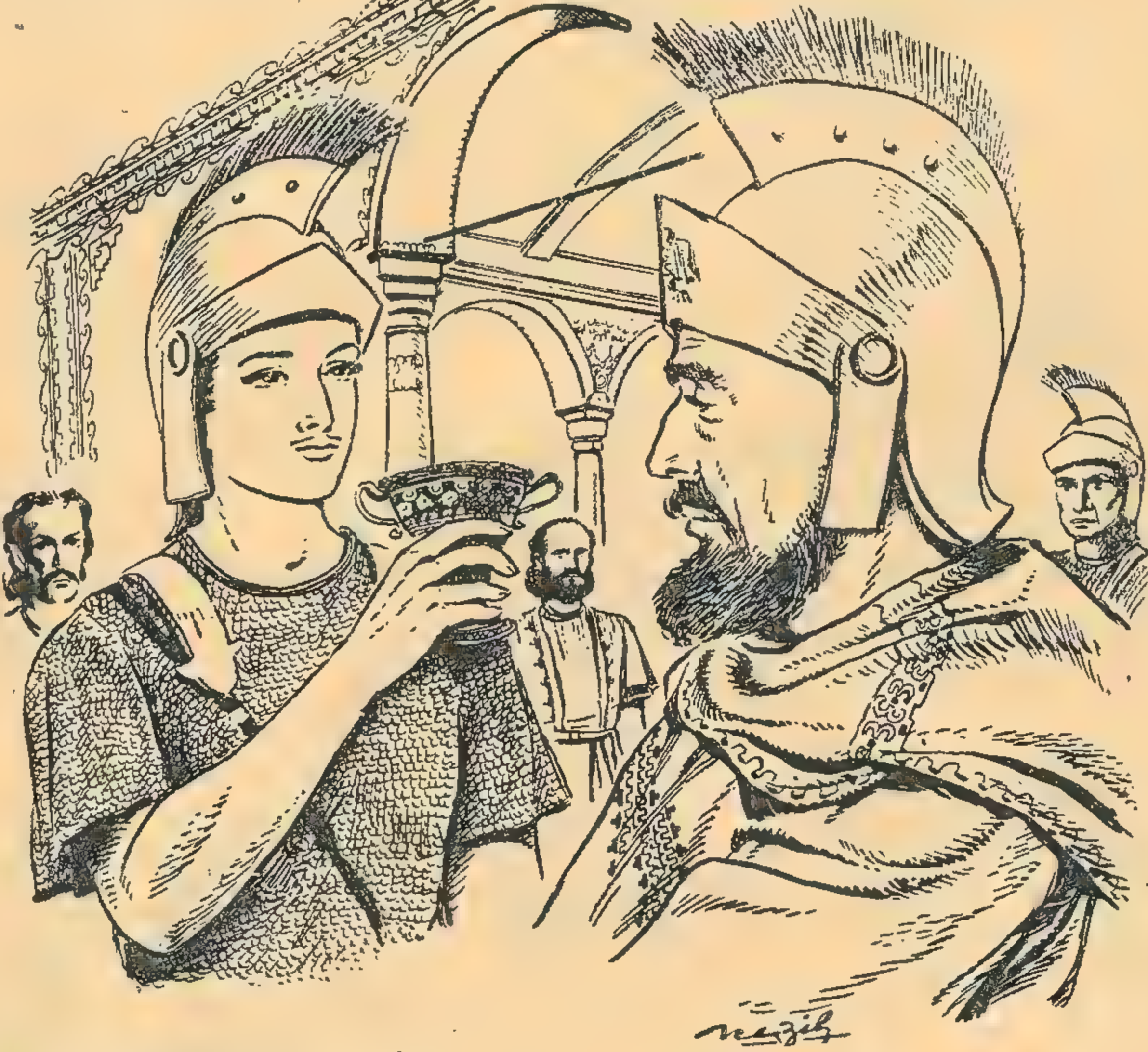
Derhal döndüm. Yanına vardım. Yüzüme baktı. Düşündü. Sonra söyleyeceğinden vazgeçerek içini çekti.

— Bir şey yok.

Salondan çıkarken meclisi selâmlamağı ihmal etmedim. Kapıdaki zabitler bana acaip gözlerle

rekte müslümanlık inancının ilk nur pırıltıları beliriyordu. Ben onun ruhunda filizlenen bu inanç fidanını kavurmadan, bu iman kışını ürkütmeden yerleştirmek istiyordum.

— Büyük Tanrı her şeyin sahibidir. O diledikten sonra takdirine kim karşı durabilir? Benim âciz bir insan olarak dileğim gönülleri kırmadan, insanlara fenalık yapmadan yaşamaktır. Bilmeniz dışarıda ne büyük bir felâket var. Açlıktan yavrusunu emziremeyen anneleri, kötürüm ihtiyarları görüyorum. Onlara bir dilim ekmek uzatmak, onlara yardım etmek yolunda uğrayacağım felâketin uzun sürmeyeceğini biliyorum. İnsanın yüreği Tanrıya dönmüş ve gönlünde bir kötülük duygusu olmadıktan sonra neden korkar?

— İçiniz, Şevketmeap dedim.

bakıyorlardı. Bir Türke İmparatorun bu kadar itimadını belki bir delilik addediyorlardı.

Konakta İreni fevkalâde telâşlı buldum. Benim atımlarla birlikte gittiğimi görmüş. Tevkif edildiğimi zannetmiş. Gözlerinde korku ve dehşetin izleri vardı.

Ona mecliste olanları anlattım. Gözlerinden yaşlar indi. Fakat Grandükün konağından bahsetmedim. İren beni dinlerken önümde ayakta duruyordu. Bir elini omuzuma koymuştu. Gözlerime ve dudaklarıma dikkatle bakıyordu.

Onun bu yakınlığı bana çok tesir ediyordu. Kendisine karşı duyduğum sevgi ve bağlılığı belli etmekten korkarak sık sık kirpiklerimi indiriyordum. Sözüm bitince güzel başını bir tarafa doğru yaslayarak:

— Yusuf Bey, dedi. Çıkmayınız artık sokağa. Her şeyi düşündünüz. Yiyecek topladınız burada kalınız. Tanrıya yalvarmaktan başka yapılacak iş yok.

Artık İsa'dan, Meryemden bahsetmiyordu. Konuşurken hep Yüce Tanrı diyordu. Bu saf ve asil yü-

Bu sözlerimin onun üzerinde pek derin tesirler bıraktığını gözle görüyordum. Gözlerinde nemli bir tevekkül, boynunda bir öksüz çocuk bükülüğü ve halinde bir mazlumiyet beliriyordu. Eğer bir hançer çekerek, saçlarından kavrayıp dizime yatırsam ve hançeri berrak boynuna dayasam, derhal müslüman olmazsa kendisini öldüreceğimi söylesem, gözlerini yumar ve bir hristiyan olarak ölmeği tercih ederdi. Fakat yavaş yavaş yaptığım telkinlerle onun kalbini kazanabiliyor, onu, kendisi de bilmeden istediğim yola çekiyordum.

Onun bu değişiklikler içinde yanıp tutuştuğu dakikalarda kendimi suçlu görüyordum ve onu aldattığım için azap içinde kalıyordum.

Fakat, fakat bütün dünyada zengin erkekler, hükümdarlar, imparatorlar, saraylarında yüzlerce sevgili besliyorlardı. Bu zenginlik ve iktidarın verdiği bir haftı.

Ayakta, karşı karşıya bir zaman susmuştuk. Bana birden sor-

— Yusuf Bey, siz Mehmet Beyin sarayında aslı hristiyan olan kadınlar gördünüz mü? Onlar nasıl yaşıyorlar?

Bilhassa başımı sallıyarak:

— Sizi inandıramam, dedim.

— Söyleyiniz bana, inanacağım.

— Asil Prenses, Osman oğullarının sarayları birçok Bizans güzelleğiyle bezenmiştir. Osman Beyi hatırlayınız. Onu öldürmek için bir düğüne davet ettiler. Fakat o aslen bir Rum olan dostu Köse Mihalın yardımıyla bu tuzaktan kurtuldu ve gelini esir alarak oğlu Orhanla evlendirdi. Bu gelin bir küçük tekfurun kızı İken büyük bir bey karısı oldu. Hattâ bu güzel geline taktıkları ismi bir akar suya da koydular. Nilüfer adı dünya durdukça duracaktır. Bu güzel gelinden Süleyman ve Orhan beyler dünyaya geldiler.

İren bunları şüphesiz biliyordu. Fakat benim anlatmamdan belki de bir zevk alıyor, dudaklarına bakıyordu. Sesimi tatlılaştırarak devam ettim:

— Bugün ismini taşıdığımız asil sülâlenizin büyüklerinden İmparator Yani Paleolog'un üç kızını birden Murad Beye gönderdiğini hatırlıyor musunuz? Bunlar Yıldırım Beyazıt ve Yakup Çelebi ile evlendirilmediler mi? Esir olarak alınan genç hristiyan kızları bile bir beyin, bir paşanın karısı olmuş ve bu yepyeni imparatorlukta daima saygı görmüşlerdir. Mehmet Beyin üvey annesi olan Sırp Prensesi Bizans İmparatoriyle niçin evlenmedi, bunu biliyor musunuz? Çünkü kocasının kendisi üzerinde bıraktığı temiz hatırayı lekelenmek istemedi. Bunun için bir manastıra kapandı. Bugün kalbinde saadet günlerinin hatırasıyla yaşamaktadır.

İren düşünüyordu. Artık Bizans ondan uzaklaşmış, hayatın rengi ve sesi değişmişti. Bilmediğim düşüncelerle içini çekti ve o körpe vücudünde muhteşem, kraliçe endamıyla ayrıldı. Arkasından bakıyordum. Büyük kapının önünde bir kere döndü, arkasına baktı. Sonra içeriye girdi.

KLARISIN MEKTUBU

O akşam, geç vakit Bartolomeye gitmiştim. Beni beklediğini söyledi. Ve kaptan Gavrosun bana bir mektup bıraktığını bildirdi. Mektubu açtım. Gavros Klarisin şu yazısını bana ulaştırıyordu:

«Sevgili Şövalye Don Karlos, Kızım Anjel Kapogellinin hayatından ümidimi kesemiyorum. O korkunç gecede yanınızda kalmıştı. Bu bedbaht yavrumu sizin muhafaza etmiş olmanız ihtimaline karşı bu mektubumu yazdım. İki gün sonra Mehmet Beyden alman bir müsaade ile bir kadirga hareket edecektir. Sevgili kızımın âkibetini öğrenmeceğin gitmek istemiyordum. Sevinçli bir haber almak ümidinde bulunan bir anneyi ihmal etmiyeceğinizi umarak nezaket ve asaletinize sığınıyorum.»

(Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkıyor

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara ad. No. 36 İsmail

ABONE: Yıllık (50 sayı) 12 lira

6 aylık (25 sayı) 6 lira

Sahibi: FAHSİN DEMİRAY

Yan işleri için hare eden

CEMAL DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASIN EYİ

ATMACA REİSİN FİLİKASI YAKLAŞIR-
KEN KONTES MASKELİ KAPTANLA KO-

İSTE GELDİ..
ARTIK MES'UT
OLACAKSINIZ..

EYET.. NUŞUYORDU
NİHAYET YARDIMINIZ
İLE İNTİKAMIMI ALA-
CAĞIM. ONU DÜELLODA
ÖLDÜRECEĞİNİ UMA-
RIM.

ELİMDEN KURTU-
LAMAZ. ONU BÖY-
LELİKLE KALBİNİZ
DEN SÖKÜP AT-
CAĞIM.

DÜELLONUZ
BU CIVARDA
OLURSA BEN
DE SEYRET-
MEK FIRSA-
TINI BULU-
RUM.

ATMACA
REİS GÜ-
VERTEYE
TIRMANDI
Ğİ ZAMAN
SARI SD-
LUK YÜZLÜ
BİRİNİ GÖR-
DÜ. BUNU
KONTES
SANDI.

ALÇAKLARI GEMİME
ALMAM. BENİMLE
DÜELLOYU KABUL
EDERSENİZ
GELİN..

ATMACA REİS

15

ATMACA REİS BU HAKA-
RETE SÜKUNETLE CEVAP
BOŞ YERE SE. VERDİ
SİNİZİ DEĞİŞTİ-
RİYORSUNUZ KONTES.
BEN KADINLARA
KILIÇ ÇEKMEM.

BU SEFER KIZMA SIRASI KAR-
ŞISINDAKİNE GEÇTİ.

SİZ HAKİKATEN ALÇAK BİR
İNSANMISSINIZ. SUDAN BA-
HANELERLE VURUŞMAKTAN
KAÇIYORSUNUZ.

PEKİ ÖYLE
OLSUN
BEYİNSİZ
VE KALP-
SİZ KA-
DİN..

BİR DAKİKA.. A-
ŞAĞIDA VURUŞA-
CAĞIZ. FECİ AKI-
BETİNİZİ ADAMLARLA
RİNİZA GÖSTER.

BEN NASIL PA-
PAZ BOZMASI
İSEM O DA BAL
GİBİ KADIN. ALLAH
AŞKINA GEKİNME
DEN VUR BİR KILIÇLA VE USTA
BİR VURUŞLA ÖRTEBİ-
LİR.

SEN HİÇ ME-
RAK ETME
SÖZLERİNİN
KÜSTAKLIĞI
Nİ KESKİN
BİR KILIÇLA VE USTA
BİR VURUŞLA ÖRTEBİ-
LİR.

KAMARALARIN BULUNDUĞU
KORİDORDA DÜELLO BAŞLADI.
KONTES LOMBARD DELİĞİNDEN SEYRE
BAŞLADI.

KONKITA KI-
LIÇ ŞAKIR.
TILARINI DUYDU
KULAK KA-
BARTTI.

BİR ARA MASKELİ KAPTAN
FENA BİR DURUMA DÜŞTÜ.
BU SIRADA ELPERRO KONTE-
SİN EMRİYLE ELİNDE HANÇERİ
SİNSİ SİNSİ GELDİ
VAY CAHİNA.. KOR-
KUDAN TITRI-
YORUM.

TAM HANÇERİ SAPLIYACAĞI SIRADA
KAFASINA BİR İSKEMLE İNDİ. BUNU
YAVAS YAVAS AŞAĞI İNEN MELVİN
ATMIŞTI.

AH KAFAM
YARILDI.

MERAK ETME
O KAFAYA BİRŞEY
OLMAZ

ATMACA REİS YERE DÜŞEN İS-
KEMLEYİ KILIÇININ UCUNA TAKTI.
HASMININ YÜZÜNE YAPIŞTIRDI.

BU SURETLE MASKENİZ
ÇİFTLEŞMİŞ VE SİZİ YARA-
LAMAMIŞ OLUYORUM.
KONTES.

ATMACA
REİSİN
SESİNİ

TANIYAN KONKITA ŞIRAK
KADAK DÜŞÜP
BAYILDI.

ARKASI VAR

Ölüm Adam

Yazan: F. Demiray

Yaşı elliye yaklaşmış, tatlı bakışlı, sevimli, çeneli bir adamdı. Her kul ekmeğini bir taraftan kazanır. O da köy köy, kasaba kasaba dolaşır, hoş hikâyeler, pehlivan güreşleri anlatır, para kazanmasa bile yol masrafını ve yiyeceğini çıkartırdı.

Yıpranmış, bavul yavrusu bir çantası vardı. Bunun içinde mevlût cüzünden aspirin tozuna, nane suyuna, karanfil yağına kadar çeşitli esya bulunurdu.

Bir iki defa, kahvede, köy odasında ilaç verirken yakalanmış, mahkemelere düşmüştü ama zeki bir adam olduğu için yakasını pek kolay kurtarmıştı.

Aspirini baş ağrısı için doktorlar vermiyor muydu? Diş ağrısına Karanfiilyağı iyi gelmez miydi? Sonra mide rahatsızlıklarına bir yemek kaşığı nane suyu iyi gelmezse bile fena mi gelir? Zaten bunları para ile satmıyor ki...

Fakat cahil insanlar onun verdiği ilaçta bir hususiyet var sanıyorlardı. Aspirini toz haline getirmesinin, nane suyunu verirken dua okur gibi dudaklarını kıpırdatmasının sebebi de bu idi.

İşte Ali beyin şöhreti bu yüz-

ledi, herkesi eğlendirdi ve bolca bahşisi almaktan da çekinmedi.

Fırsatlardan faydalanmağı iyi bilen bir insandı. Sesi de güzeldi. Ertesi gün bir mevlût okudu. Fakat kasabanın âlim geçinen imamı kıskandı. Okuduğu mevlûdun yanlış olduğunu ileriye sürmüştü. Ali bey o akşam namaza gitti. Namazdan sonra cemaat dağılmadan imama şikâyet etti:

— Efendi hazretleri, dedi. Ben garip bir yolcuym. Size bir iki gün-

lük misafirim. Şahsımdan şikâyetiniz varsa, sizi rahatsız ediyorsam bu akşamdan tezi yok, çekilir giderim. Fakat din bahsinde beni incitmeyiniz. Elimde icazetim yok ama ben din bahsinde çok hocaları matetmişimdir. Hattâ zatı âlinize bile öğretecek bazı şeylerim bulunur. Hattâ efendimizi bir iki sene karşıma alıp okutabilirim sanıyorum. Söyleyiniz bana bakayım. Peygamber efendimiz hazretlerini Yar-ı garı olan Ebu-bekirin asıl adı nedir? Malûm ya, Ebu Bekir demek Bekirin babası demektir. Ya bu zatın kendi adı ne?

İmam yıldırım ile vurulmuşa dönmüştü. Ali efendi cemaatin arasından başı önünde, dualar okuyarak çekilip giderken herkes imama bakıyordu. O da neye uğradığını şaşırmıştı.

Bu hâdise birçok kasabalarda

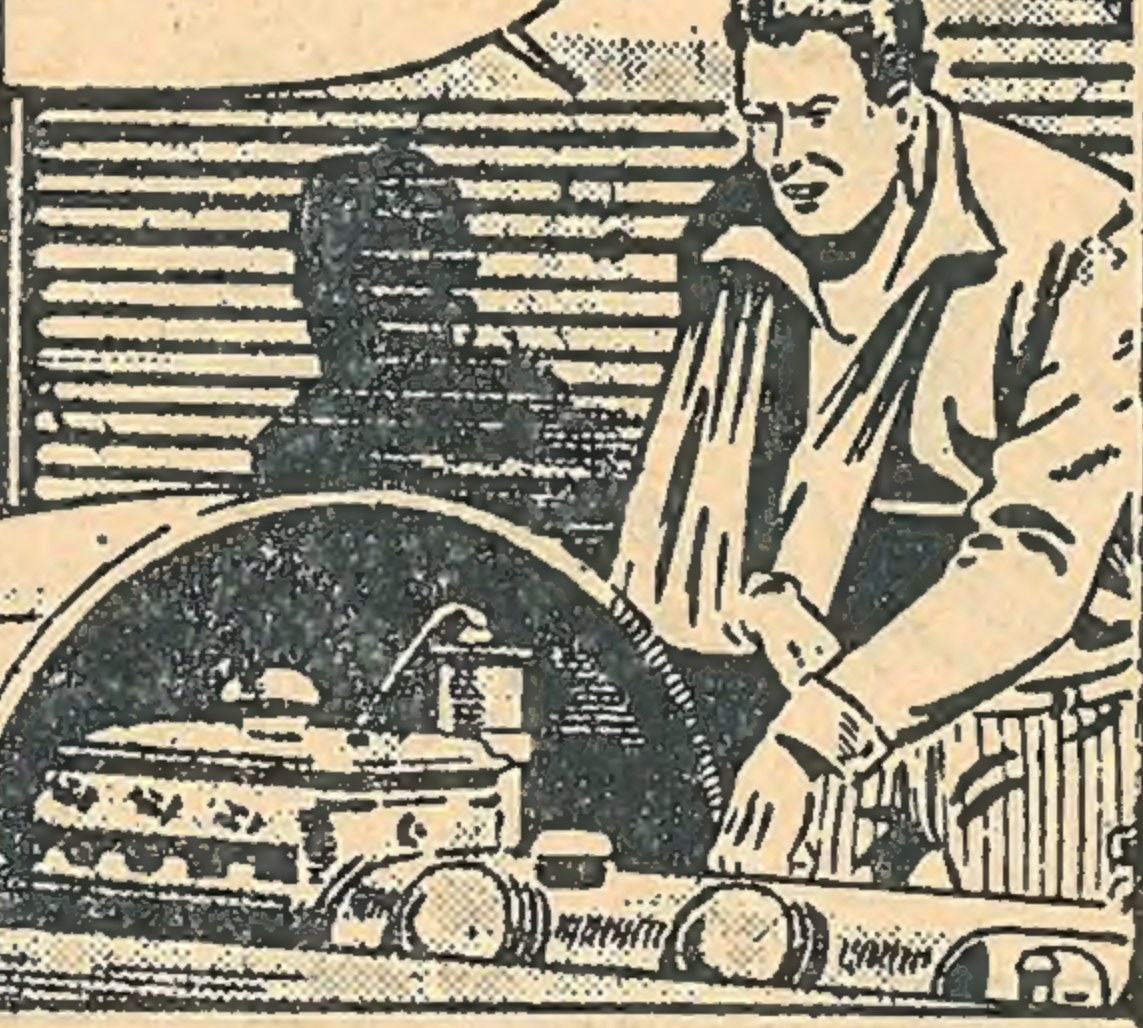

böyle tekrerrür etmiştir ama kimin kimden haberi olacak. Bu Ali beyin numaralarından birisi.

Ertesi gün kahvede daha büyük bir itibar kazanmıştı. Kahveyi bedava içiyor, hancı bu mübarek adamdan para almıyor, ahçı şefaatin kazanmak için ona sabah, akşam yemek yolluyordu.

Fakat kasabada ipten, kazıktan (Arkası 14. sayfada)

FREDDİ NE OLSA
ACEMI.. BU SABD.
TAJİ GÖRMEYE.
BİLİRDİ

MACERA PEŞİNDE

BU TAMİR
EDİLİR. ASIL
BEN FREDDİ-
Yİ MERAK
EDİYORUM
ORTADA
YOK.

13

BENUA BU YARIŞ
OTOMOBİLİNİ BEN
YAPTIM. FREDDİYE
HİÇ İTİMA-
DİM YOK
ONA ARA-
BANI
TESLİM
EDE-
MEM

ŞEHİRDE BÜ-
YÜK BİR FAA-
LİYET GÖZE
ÇARPIYORDU.
YAKIN YARIŞA
HAZIRLIK
YAPILIYOR-
DU.

BU SIRADA..

BİRDENBİRE
ÇOK TÜYLENDİN.
YOLUNMAN LA-
ZIM GELDİ. PAT-
RON SANA BİR
ŞANS VERİ-
YOR.

den köy köy dolaşıyor, kasabalara, bazan küçük şehirlere yayılıyordu.

Tasadüfen herkesin dikkat etmediği mühim şeyleri cüzdanına koyduğu bir puslaya kaydedirdi. Hafif tertip el çabukluğu da vardı. Avucundaki parayı kaybetmek, ağzından ateş çıkartmak gibi hokkabazlıkların bir kaçını iyi bellemişti.

Bütün sermayesi pusulasındaki birkaç not ve bellediği heyecanlı hikâyelerle bir iki ilaç kutusu ve ilaç şişesinden ibaret olan Ali bey gül gibi geçiniyor, Anadoluyu bir dolaşıp geldiği zaman cebinde beş altı yüz liracık bulunuyordu.

Çocukla çocuk, büyükle büyük, âlimle âlim olan bu zatın geçimi de işte bu yüzdendi.

Ali bey, yeni bir ilkbahar gelince yine Anadolu yolunu tuttu. Sanaatını icra ede ede bir gün bir kasabaya vardı. Handa bir oda tuttuktan sonra kahveye gitti. Kimse kendisini tanımıyordu. Bir çay ısmarlayıp etrafına bakına bakına yüzü kırmış, başı elleri arasında bir adam gördü. Elini omuzuna koyarak:

— Birader, dedi. Galiba senin başın ağrıyor. Dur sana bir ilaç verelim de bu sıkıntıyı çekme.

Aspirin tozunu bir sigara kağıdına sarıp yutturdu ve bir de çay içirdi. Yarım saat geçmeden adamcağızın bayağı gözleri açılmıştı. Çıkarıp para vermek istediye de Ali bey:

— Estağfurullah, dedi. Ben para almam. Niyetim bir hizmettir. Peder merhumun vasiyeti var.

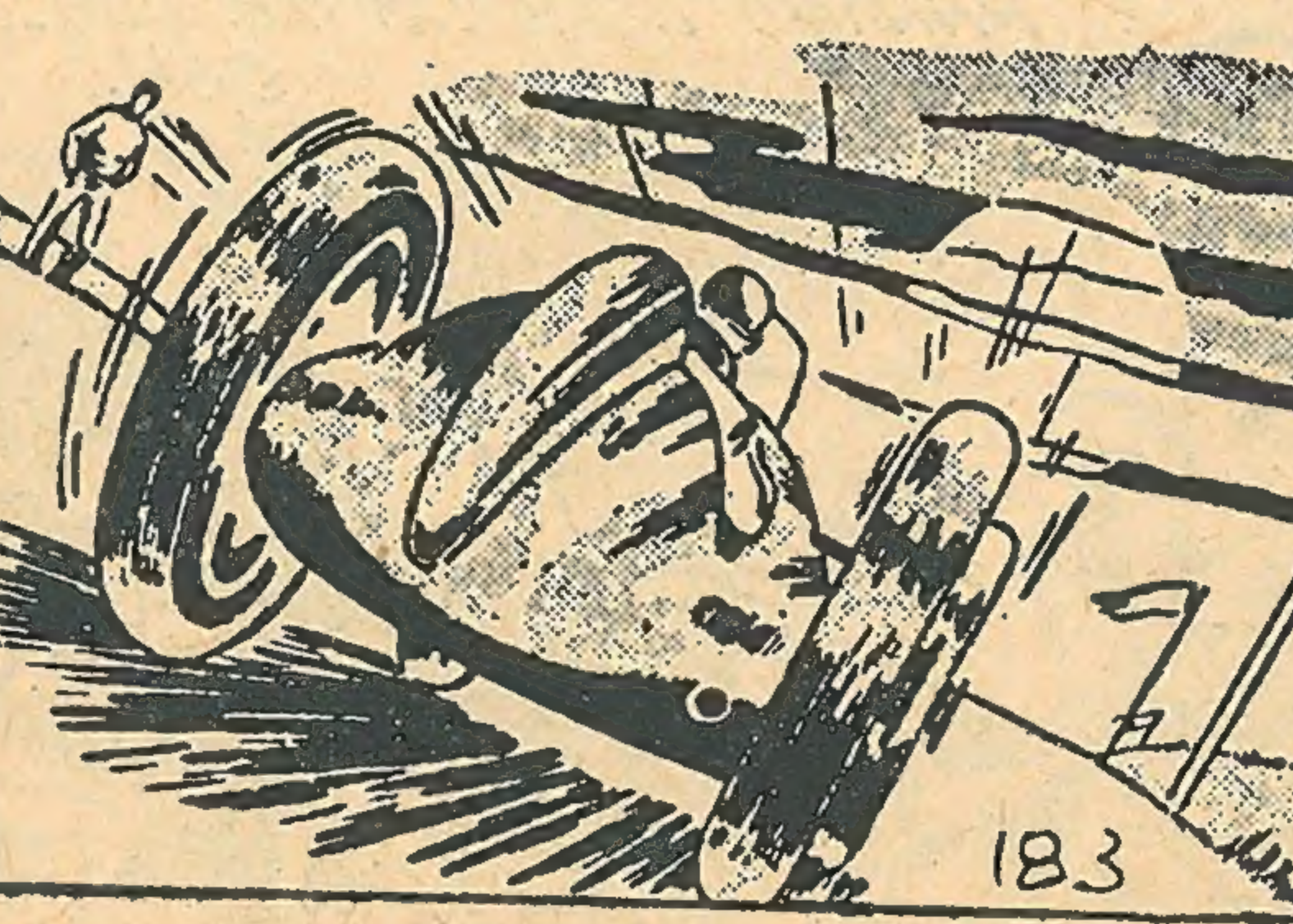
Hemen göze çarpmıştı. Etrafına birktiler. Garip bir yolcu olduğundan bahsetti. Kalabalık artınca tatlı dili çözüldü, öyle hikâyeler anlattı ki herkesin parmağı ağzında kaldı. Ali beyi davet eden edene. Derken oradan bir düğüne götürdüler.

Para kaybetti, bilmeceleciler söy-

İKİ ŞIKTAN BİRİNİ
TERCİH EDECEKSİN.
BİRİNCİSİ İNATÇILIK
EDİP YARIŞI KAZAN-
MAK.. BUNDA ÇOK
ŞEY KAYBEDERSİN.
YARIŞI KAZANMAZ
SAN 100'000
TANE....

FREDDİ VE BENUA'NIN RAKIBİ
OLAN YARIŞ OTOMOBİLİ SON
BİR TECRÜBE DAHA YAPTI.

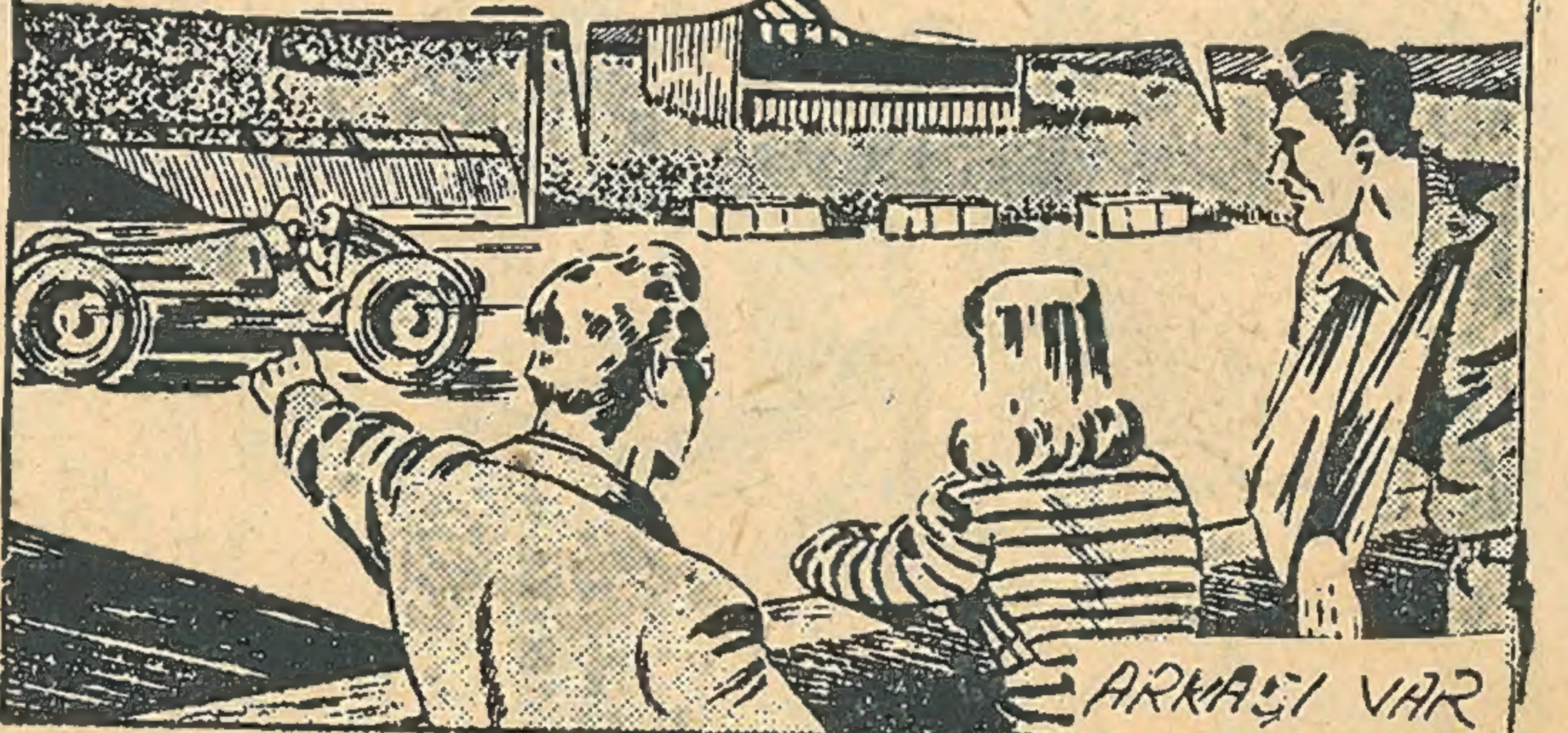
183

YARIŞIN ARİFE-
SİNDE PİSTTE
HUMMALI BİR FAA-
LİYET GÖZE ÇAR-
PIYORDU.

GIŞARI İKNA
ETTİM. YARIŞA
BENİM OTOMO-
BİLLE O KATI-
LACAK. SEN NE
DERSİN

BANA KALIRSA
HİÇBİR ŞEY YA-
PAMAZ. MAKİNEYİ
BİLMİYOR. HİÇ
YARIŞA GİRME
DAHA İYİ..

ARKAŞI VAR

kurtulma adamlar da vardı. Ali beyi bu son akşam handaki odada soydular. Biriktirdiği parası cüzdanıyla birlikte çalındı. Zavallı kahrından ağlamaklı olmuştu. Komisere, Jandarmaya başvurdu. Tahkikattan bir netice çıkmadı.

Etrafına toplanan kalabalığa melûl melûl bakarak:

— Yolcu yolunda gerek, dedi. Ben gidiyorum. Gitmeden önce sizlere bir sual sorayım. Eğer bilerseniz bütün varım, yoğun olan şu on lirayı helâlinde veririm. Söyleyiniz bakayım bir insanın vücudünde kaç kemik var?

Herkes şaşırılmıştı. Derken öteden birisi haykırdı:

Ali bey cevabı alınca hemen fer-yada başladı:

— Yakalayın. Beni soyan, cüzdanımı alan bu adamdır. Benim cüzdanımdaki yüz liralık kaimelerin numaralarını komisere de söylemişim. Yakalayın.

İşsiz güçsüz takımından olan bu adamı yakaladılar. Baştan aşağı aradılar ve nihayet kundurasının taban astarı arasından Ali beyin banknotları çıktı.

Bu başarıdan sonra onun tamamıyla ermiş bir adam olduğuna hükmetmişlerdi. Komiser bile afallamıştı. Yalnız o otobüste kasabadan ayrılırken yanına sokularak hırslı nasıl anladığını sorunca Ali bey hafifçe kızardı:

— Birader, dedi. Bunda şaşılacak bir şey yok. Cüzdanımda bir pusulacık vardı. Bunda Ebubekir'in adı, insanda kaç kemik olduğu filân yazılı. Aptal herif bunu okumuş olacak ki hemen sualime cevap verdi. Ben de işi anladım.

BİR DENİZ MACERASI

(6. sayfadan devam)

biri değil miydi...

Kamarama dönmekteyken merdivenin yanında Hans'la karşılaştım. Heyecanlı bir sesle:

— Bir sesler duydunuz mu dedi. Bize doğru gelen motörler ve sizin bana bir iyilik yapman gerekiyor... Yatta, rakibimiz olan firmaların ele geçirmek istediği plânlar var. Motörde gelen de onlar. Plânları beraberinizde alıp ufak motörle sahile kaçırırsanız, yavaş pacağınız iyiliği ömrümün sonuna kadar unutmam.

Ondan sonra her şey yıldırım hızıyla cereyan etti. Derhal bir motöre bindim ve Hans Guzman'la lime bir çanta tutuşturdu... Alan karanlıkta sahile çıkar çıkmaz dört polis etrafımı kuşattı ve bilmediğim bir karakola götürüldüm. Komiser ve diğer polisler bana fena muamele etmiyorlardı. Ama yine de Emile'den şu puslayı almamış saydım içim rahat etmiyecekti:

“Sevgili kontes!

Beraberinizde götürdüğünüz fak valiz beyaz zehirle doluydu. Hans Guzman ise esrar kaçakçısının biri. Onu yakalamak için bir plân hazırlamağa ve sizi zahmet sokmağa mecbur kaldık... Polis bazan aptal gözükmeğe zorunda gelirler. Halbuki esasında okadar zeki sem değildir. İşlerimi bitirip nina geldiğim zaman bunu isbat ederim. Sevgilerimle...

Emile

GÜNLERCE GÜNEŞ YÜZÜ GÖRMEDEN, ASIRLIK ÖKALİPTÜSLERİN ALTINDA YOL ALDILAR.

VE NİHAyet BİRGÜN BİR NEHİR KIYISINA GELDİLER.

KARŞILARINDA GÜNEŞ ALTINDA KAVRULAN ÇALILIK VE DİKENLERLE KAPLI BİR SAVAN VARDI.

KORSANLAR KRALI

No:18

GÜNLERDİR AĞIZLARINI AÇMAMIŞLARDI. YORGUN VE BİTKİNDİLER.

BU SIRADA ÜRÜ RUENA BİR ORMAN. DAN KESTİRME YOLDAN İLERLİYORDU.

BÜTÜN GÜN YOL ALDI. GENİŞ UFKUN NİHAyetİNDE ALTIN ŞEHİRİ - PANAMA. YI GÖRDÜ. TEK GÖZÜ FAL TAŞI GİBİ AÇILDI.

KORMORAN İLE ARKA. DAŞLARI EN FAZLA SUSUZLUKTAN MUZTARIPTILAR. BİR GÜN BİR BATAKLIK BULDULAR DA YENİDEN HAYAT BULDULAR NEYSE.

VE YENİDEN YOLA DÜZÜLDÜLER. KARAİP DENİZİ, GEMİLERİ, BURUNLARINDA TÜTÜYORDU.

DAĞA ÇIKTIKLARI ZAMAN KENDİLERİNE TAŞLA HÜCUM EDEN ÜÇ MAYMUNLA KARŞILAŞTILAR.

MAYMUNLARDAN BİRİ CESUR, FEDAKÂR ARKA. DAŞLARINDAN BİRİNİ ÖLDÜRÜNCE KORSANLAR KRALI SİLÂHINI ÇEKTİ. MAYMUNLARDAN BİRİNİ JURDU.

ÖTEKİ MAYMUNLAR KAÇTILAR.

BU VERDİKLERİ İLK KAYIPTI. PANAMA ÜRÜNÜ İLK KURBAN..

ASK İHTİRASTIR

5/1

FRANK SADETİNİ LARRİNİN YÜZÜNE HAYKIRMAKLA HİÇTE İYİ ETMEDİ.

ALLAH MES'UT ETSİN! DEMEK SENİ SEVİYORMUŞ ARTIK BU MESELEYİ AÇ MIYALIM

ÇOK MEMNUNUM. LARRİ.. EVLENİRKEN SAHİDİMİZ OL...

FRANK LARRİYİ ODASINDA BULACAĞINI UMMA DI AMA..

SENİ BURADA BULA-BİLECEĞİMİ TAHMİN ETMEZDİM..

YANLIŞ ANLAMA LARRİ.. SANA BİR MÜDDEM VAR. JORJİNAYLA NİŞANLANDIK.

KENDİMİ ÖL. DÜRECEK DEĞİLDİM YA

FAKAT İKİ ESKİ ARKADAŞ ARASIN. DAKİ BAĞLARDAN BİR KISMININ KOP TUGU AYAN BEYANDI.

BU SIRADA HÂDİSELER GELİŞTİ. FABRİKA YENİ BOMBARDİMAN TİPLERİ ORTAYA ATTI..

FENA DEĞİL.. YALNIZ SAĞ MOTORDA HAFİF BİR ZAYIFLIK VAR

NASIL ANLI YORSUN?

HALK GAZETELERİ KAPISI. YOR, YAĞMA EDİYORDU. KİM SE BÖYLE BİR HADİSENİN YUKUUNA İNANMAK İSTEMİ. YORDU.

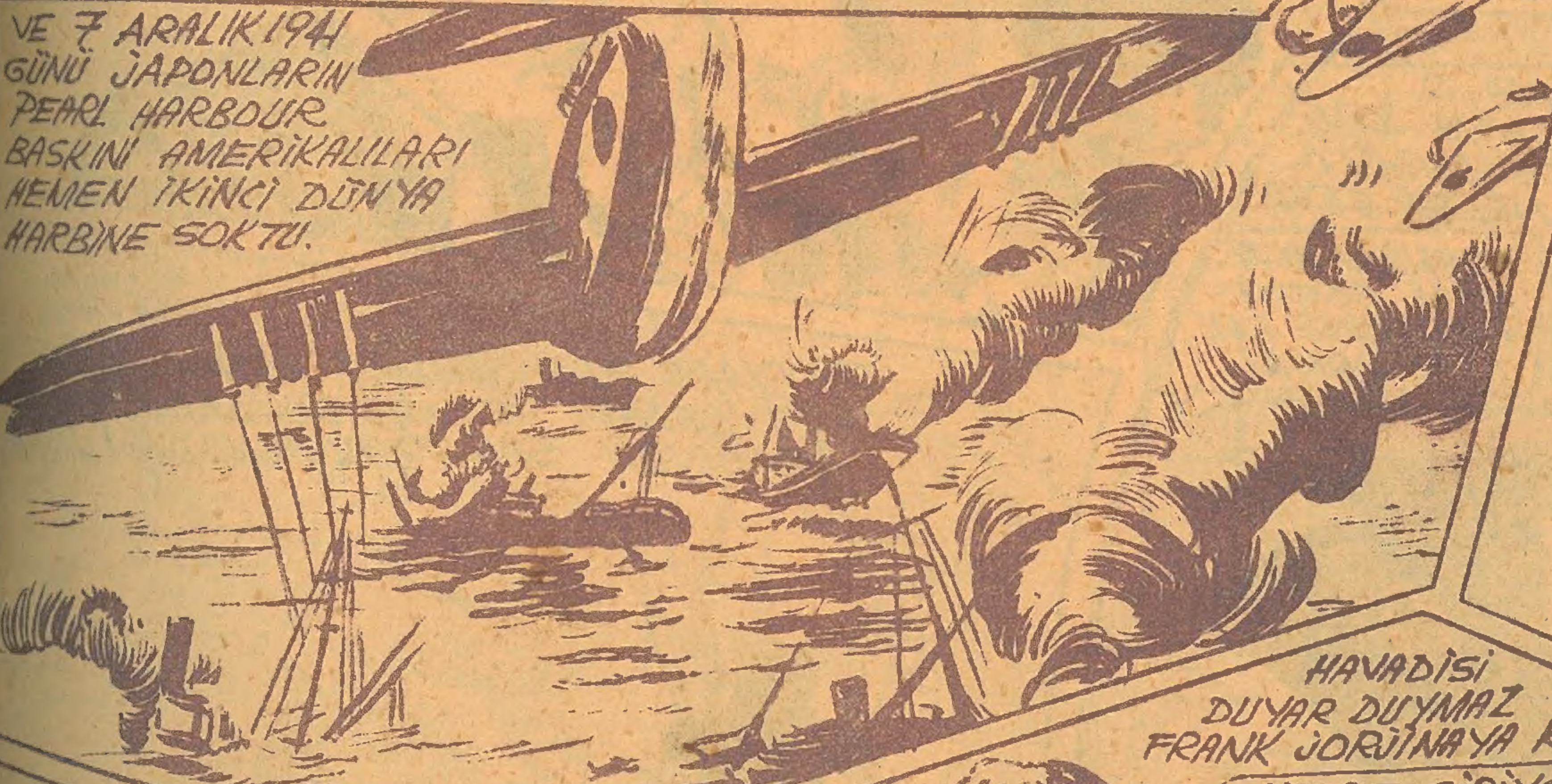
HAVADİSİ DUYAR DUYMAZ FRANK JORJİNAYA KOŞTU.

HARBE GİRİYÖRÜZ SEV. GİLİM. ÇABUK GİYİN.. GEL GÜNÜMÜZÜ GÜN EDE. LİM. BUGÜN İZİN LİYİM.

BÜTÜN GÜN, YANYANA DİZ DİZE GÖZ GÖZE BİR ARADA OTURDULAR.

JORJİ.. YARIN EVLENELİM SEN HARİKULA.. NE DERSİN? DE BİR ERKEK.. SİN SEVGİLİM DERİM..

VE 7 ARALIK 1941 GÜNÜ JAPONLARIN PEARL HARBİDUR BASKINI AMERİKALILARI HEYHEN İKİNCİ DÜNYA HARBİNE SOKTU.

AMERİKA REİSİ CUMHURU RUTVELT KONGREDE HARP İHLİNİ İLAN ETTİ.

183/

FRANK İLE LARRİ HARBETMEK İÇİN YOLA
ÇIKMADAN EVVEL FRANK'LA JORJİNANIN
NİKAHI KİYİLDİ.

NİKAHIN
KERAMETİ
İNŞALLAH
İKİNİZE
DE UĞUR
GETİRİR

OĞLUM FRANK. YANINDA
BULUNAN MATMAZEL
JORJİNAYI KARILIĞA
KABUL EDİYOR
MUSUN?

EYET

FRANK, HEYECANDAN TIRIL TIRIL TI
REYEN JORJİNAYA UZUN UZUN SARIL

MES'UT MUSUN
SEKERİM..

OH FRANKİ
SORDUĞUN
ŞEYE BAK..

İYİ.. İYİ..! ALLAH MES
ETSİN.. İNŞALLAH BİR
SÜRÜ BİZDİKLARINIZ
OLUR. ONLARIN EVLİLİ
LERİNİ GÖRÜRSÜNÜ

GEMİYE BİNECEKLERİ GÜN FR
İLE JORJİNA BİR TURLU BİRBİRLERİNDEN
AYRILAMADILAR.

GEMİLERE...
GEMİLERE...
KALKIYORUZ...

AH FRANK...
BÜTÜN HADI-
SELER NE
KADAR ÇABUK
SEYRETTİ..

AYRILMAMIZIN Z
NI GELDİ JORJİ
AĞLAMA.. YİNE
GELECEĞİM..

JORJİNA.. SARIL
ŞU HERİFE.. HASE-
DİNDEN İKİNİZİ DE
UĞURSUZLUK GETİRE-
CEK YOKSA..

SEN BAKMA O
ŞOM AĞIZLIYA JORJİ..
BAŞIMIN CEZASIDIR O..
KİMBİLİR NELER ÇEKE-
CEBİM..

FRANK'A İHTİ-
MANI GÖSTE-
RECEĞİNE EMİ.
NİM LARRİ..

TAYYARE ANA GEMİSİ SEVGİLİLERİN
GÖZYAŞLARI VE MENDİL SALLAYIŞLARI
ARASINDA SAN FRANİSKODAN AYRIL

KALABALIK DAĞIL
TAN UZUN ZAMAN S
RA JORJİN UFUKTA K
BOLAN GEMİYE DALDI
KALDI.

FRANK.. FRANK
SEVGİLİ FRANK
KİM..

183/2